

Raadsvoorstel

Agendapunt: 07

Onderwerp

Vaststelling Verzamelverordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2012-II en Verordening langdurigheidstoelage 2012-II

Datum voorstel	Datum raadsvergadering	Bijlagen	Ter inzage
11 september 2012	30 oktober 2012	Verzamelverordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2012-II Verordening langdurigheidstoelage 2012-II	Verzamelverordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2012

Aan de gemeenteraad,

0. Samenvatting

Per 1 januari 2012 is de Wet werk en bijstand (WWB) ingrijpend gewijzigd. Deze wijzigingen maakten een wijziging van de verordeningen op het gebied van werk en inkomen noodzakelijk. De raad heeft in haar vergadering van 31 januari 2012 de Verzamelverordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2012 en de Verordening langdurigheidstoelage 2012 vastgesteld. In het begrotingsakkoord van 26 april 2012 heeft de wetgever besloten een aantal wijzigingen in de WWB met terugwerkende kracht tot 1 januari 2012 terug te draaien. Hierdoor is het noodzakelijk dat zowel de Verzamelverordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2012 als de Verordening langdurigheidstoelage 2012 aan te passen. Er is in regionaal verband een concept-verzamelverordening opgesteld. Daarnaast is een nieuwe Verordening langdurigheidstoelage opgesteld. De nieuwe verordeningen worden ter vaststelling aan uw raad aangeboden. De raad wordt voorgesteld de Verzamelverordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2012 en de Verordening langdurigheidstoelage 2012 in te trekken.

1. Wat is de aanleiding / wat is het probleem?

Met ingang van 1 januari 2012 is de Wet werk en bijstand (WWB) gewijzigd. Deze wijzigingen maakte het noodzakelijk de gemeentelijke verordeningen op het gebied van werk en inkomen aan te passen aan de veranderde wetgeving. In het begrotingsakkoord van 26 april 2012 heeft de wetgever besloten een aantal wijzigingen in de WWB met terugwerkende kracht terug te draaien tot 1 januari 2012. Hierdoor is het noodzakelijk zowel de Verzamelverordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2012 als de Verordening langdurigheidstoelage 2012 aan te passen aan de gewijzigde omstandigheden. Wij bieden de gewijzigde verordeningen ter vaststelling aan uw raad aan.

2. Wat willen we bereiken?

Door de wetswijzigingen zoals opgenomen in het begrotingsakkoord van 26 april 2012 is het noodzakelijk om de Verzamelverordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2012 en de Verordening langdurigheidstoelage 2012 aan te passen. De Verzamelverordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2012 is in regionaal verband opgesteld. Eveneens in regionaal verband is nu een aangepaste verordening opgesteld. De verordening bieden wij nu ter vaststelling aan uw raad aan.

Ambtelijke bijstand: N.A. Hendriks

Ook de Verordening langdurigheidstoelage dient te worden aangepast aan de gewijzigde wetgeving. In dit geval gaat het om lokaal beleid, waarbij geen regionale afstemming hoeft plaats te vinden. Ook de Verordening langdurigheidstoelage bieden wij aan uw raad ter vaststelling aan.

3. Wat gaan we daarvoor doen?

De wetgever heeft in het begrotingsakkoord van 26 april 2012 besloten om de huishoudinkomenstoets, zoals deze was opgenomen in de WWB per 1 januari 2012, met terugwerkende kracht tot 1 januari 2012 uit de WWB te halen. Dit betekent dat het noodzakelijk is de Verzamelverordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2012 en de Verordening langdurigheidstoelage aan te passen. Het gaat voornamelijk om wetstechnische aanpassingen. Zo worden termen als 'gezin' en 'gezinsnorm' vervangen door 'gehuwden' en 'gehuwdennorm'.

Er zijn twee belangrijke inhoudelijke veranderingen opgenomen in de nieuwe verzamelverordening. De eerste betreft de bepalingen die zijn opgenomen in artikel 31, zevende lid en artikel 33, vierde lid, van de 'oude' verzamelverordening. Ons college heeft op 12 juni 2012 aangegeven om, vooruitlopend op nieuw beleid, de genoemde artikelen uit de verzamelverordening buiten toepassing te laten. Dit besluit vloeide voort uit een verzoek van het ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (SoZaWe) om te stoppen met de uitvoering van de huishoudinkomenstoets. Daarnaast verzocht het ministerie van SoZaWe om op dit onderdeel de regels toe te passen die golden voor 1 januari 2012. Concreet houdt dit in dat we geen rekening meer houden met het inkomen en het vermogen van inwonende meerderjarige gezinsleden. Daarnaast hebben inwonende meerderjarige gezinsleden weer zelfstandig recht hebben op een WWB-uitkering. Uw raad is hierover per raadsinformatie geïnformeerd.

Vóór 1 januari 2012 hadden alleenstaanden en alleenstaande ouders met inwonende meerderjarige kinderen recht op een gemeentelijke toeslag van 20% van de gehuwdennorm. Bij gehuwden verlaagden we de uitkering niet wanneer sprake was van inwonende meerderjarige kinderen. Vóór 1 januari 2012 hielden we met de inkomsten van de meerderjarige kinderen geen rekening. Door het schrappen van de artikelen 31, zevende lid en 33, vierde lid, van de (oude) verzamelverordening, keren we ook wat betreft het beleid ten aanzien van inwonende eigen meerderjarige kinderen, terug naar het beleid dat gold vóór 1 januari 2012. Ons college heeft uw raad per raadsinformatie op de hoogte gesteld van het buiten toepassing laten van de artikelen 31, zevende lid, en 33, vierde lid, van de verzamelverordening.

De tweede inhoudelijke verandering betreft de bepalingen over 'recidive' in artikel 1, eerste lid, onderdeel q, artikel 17, vierde lid en artikel 20, negende lid van de verzamelverordening. Vóór 1 januari 2012 was sprake van recidive wanneer belanghebbende binnen een periode van twee jaar opnieuw een verplichting schond. In de verzamelverordening is deze periode teruggebracht tot één jaar. In de uitvoeringspraktijk bleek deze periode te kort. In gevallen waarin uitgebreid onderzoek nodig is om fraude aan te tonen, is een termijn van één jaar voor recidive te kort. Dit houdt in dat we belanghebbenden die vaker frauderen niet extra kunnen bestraffen, terwijl dat juist wel de intentie is voor de bepalingen van recidive. Daarom wordt voorgesteld om ook voor wat betreft recidive terug te keren naar de situatie van vóór 1 januari 2012. Het is daarom nodig de termijn van recidive te verhogen naar twee jaar. Om die reden wordt voorgesteld om de artikelen 1, eerste lid, onderdeel q, 17, vierde lid en 20, negende lid van de verzamelverordening aan te passen.

De Verordening langdurigheidstoelage 2012 is ook aangepast aan de nieuwe wetgeving. In de Verordening langdurigheidstoelage 2012 ging het louter om enkele wetstechnische aanpassingen, zoals het wijzigen van termen als 'gezin' en 'gezinsnorm' in 'gehuwden' en 'gehuwdenorm'. Inhoudelijk is de Verordening langdurigheidstoelage niet gewijzigd.

Tot slot is van belang dat de Tweede Kamer op 6 juli 2012 heeft ingestemd met de Wet aanscherping handhaving en sanctiebeleid SZW-wetgeving. Het wetsvoorstel is ter behandeling naar de Eerste Kamer gestuurd. De verwachting is dat de stemming in de Eerste Kamer op 25 september 2012 zal plaatsvinden. De inwerkingtreding van de wet is voorzien per 1 januari 2013. Als de Eerste Kamer het wetsvoorstel aanneemt, en de wet per 1 januari 2013 in werking treedt, is hiervoor opnieuw een aanpassing van de verzamelverordening noodzakelijk. Het gaat daarbij om hoofdstuk 3, Maatregelen en afstemming. Zodra duidelijk is dat de Wet aanscherping handhaving en sanctiebeleid SZW-wetgeving in werking gaat treden zal een gewijzigde versie van de verzamelverordening worden opgesteld en ter vaststelling worden aangeboden.

4. Wat mag het kosten?

Door het buiten toepassing laten van de artikelen 31, zevende lid en 33, vierde lid van de verzamelverordening zullen de bijstandslasten stijgen. We kunnen deze kosten ten laste van het inkomensdeel WWB brengen. Daarbij is het belangrijk dat het ministerie van SoZaWe het macrobudget voor de bijstandslasten vanwege het afschaffen van de huishoudinkomenstoets heeft verhoogd. De wijziging betekent dat we in financiële zin ook terugkeren naar de situatie zoals die bekend was bij de vaststelling van de begroting 2012. Op dat moment was nog niets bekend over de huishoudtoets.

5. Communicatie en participatie / inspraak

De concept-Verzamelverordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2012 is besproken met het Platform Minima.

6. Vervolgtraject besluitvorming

De Verzamelverordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2012-II en de Verordening langdurigheidstoelage 2012-II treden in werking op de eerste dag na de dag van bekendmaking en werken terug tot en met 1 januari 2012.

7. Fatale beslisdatum

In verband met het feit dat de wijzigingen in de wetgeving terugwerken tot 1 januari 2012 is het zaak om de Verzamelverordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2012-II zo snel mogelijk vast te stellen en in werking te laten treden.

8. Voorstel

- a. de Verzamelverordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2012-II vast te stellen;
- b. de Verordening langdurigheidstoeslag 2012-II vast te stellen;
- c. de Verzamelverordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2012 in te trekken;
- d. de Verordening langdurigheidstoeslag 2012 in te trekken.

burgemeester en wethouders van Goirle

mevrouw M.G. Rijdsdorp, burgemeester
de heer J.M. Tromp, secretaris

De raad van de gemeente Goirle;

gelezen het voorstel van burgemeester en wethouders d.d. 11-09-2012;

gezien het advies van de commissie Welzijn d.d. 09-10-2012;

gelet op de artikelen 108 en 147 van de Gemeentewet;

gelet op de artikelen 8 en 8a van de Wet werk en bijstand;

gelet op artikel 35 van de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemers;

gelet op artikel 35 van de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen;

gelet op de wet afschaffing huishoudinkomenstoets

b e s l u i t :

Vast te stellen de volgende verordening

Verzamelverordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2012-II

Hoofdstuk 1: Algemene bepalingen

Artikel 1: definities

1. In deze verordening wordt verstaan onder:

- a. *WWB*: Wet werk en bijstand;
- b. *Bbz*: het Besluit bijstandverlening zelfstandigen 2004;
- c. *IOAW*: de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemers;
- d. *IOAZ*: de wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen;
- e. *Algemene bijstand*: de bijstand bedoeld in artikel 5, onderdeel b, van de wet;
- f. *Bijstandsnorm*: de bijstand bedoeld in artikel 5, onderdeel c, van de wet.
- g. *Bijzondere bijstand*: de bijstand bedoeld in artikel 5, onderdeel d, van de wet;
- h. *Gezinsbijstand*: de totale bijstand zoals deze aan de gezamenlijke echtgenoten toekomt, tenzij een van de echtgenoten geen recht op bijstand heeft;
- i. *Grondslag*: de uitkeringsnorm zoals bedoeld in artikel 5 IOAW en artikel 5 IOAZ;
- j. *Belanghebbende*: de alleenstaande, alleenstaande ouder of het gezin dat recht heeft op een uitkering dan wel een voorziening in het kader van de wet;
- k. *Uitkering*: in de context van deze verordening wordt onder uitkering verstaan de bijstandsuitkering of de grondslag IOAW / IOAZ;

- l. *Arbeidsverplichting*: het naar vermogen trachten algemeen geaccepteerde arbeid te verkrijgen en te aanvaarden, waaronder begrepen registratie als werkzoekende bij het UWV werkbedrijf en waarbij geen gebruik wordt gemaakt van een voorziening gericht op het verkrijgen van arbeid;
- m. *Re-integratieverplichting*: de verplichting om gebruik te maken van een voorziening gericht op inschakeling in of het verkleinen van de afstand tot de arbeid waaronder begrepen sociale activering; het meewerken aan een onderzoek naar de mogelijkheden tot arbeidsinschakeling en/ of de geschiktheid voor scholing/ opleiding;
- n. *Inlichtingenverplichting*: de verplichting om op verzoek of onverwijld uit eigen beweging mededeling te doen van alle feiten en omstandigheden waarvan redelijkerwijs duidelijk is dat deze van invloed kunnen zijn op de arbeidsinschakeling of het recht op bijstand;
- o. *Medewerkingsverplichting*: de verplichting om mee te werken aan de noodzakelijk geachte voorziening, aan een onderzoek naar het recht op uitkering, waaronder mogelijk een huisbezoek als ook naar de voortgang van het re-integratietraject onderdeel van uitmaken;
- p. *Benadelingsbedrag*: het bedrag dat als gevolg van het niet of niet behoorlijk nakomen van een inlichtingenverplichting ten onrechte is verleend als uitkering op grond van de wet;
- q. *Recidive*: zich binnen twee jaar na bekendmaking van een besluit waarbij een maatregel is opgelegd, opnieuw schuldig maakt aan dezelfde of hiermee vergelijkbare gedraging. Met het besluit waarmee een maatregel wordt opgelegd is gelijkgesteld het besluit om daarvan af te zien op grond van dringende redenen of het geven van een waarschuwing;
- r. *Maatregel*: het verlagen van de bijstand of grondslag op grond van artikel 18 tweede lid van de WWB resp. 20 lid 2 IOAW/ IOAZ;
- s. *Zeer ernstig misdragen*: het zich jegens het college, hun ambtenaren, medewerkers van het Werkplein of ingeschakeld re-integratie- of diagnosebedrijf verbaal of fysiek agressief gedragen, met betrekking tot het uitvoeren van de WWB of IOAW of een re-integratievoorziening;
- t. *Waarschuwing*: het besluit waarin afgezien wordt van het opleggen van een maatregel, maar wel wordt bevestigd dat er sprake is van het niet nakomen van verplichtingen wat maatregelwaardig is;
- u. *Voorziening*: een door het college noodzakelijk geachte voorziening gericht op inschakeling in de arbeid of zelfstandige maatschappelijke participatie waaronder begrepen een onderzoek naar de belastbaarheid en de noodzaak tot inzet van loondispensatie;
- v. *De doelgroep*: personen aan wie op grond van artikel 7 eerste lid onder a van de wet, of op grond van artikel 34 van de IOAW, of op grond van artikel 34 van de IOAZ door de gemeente ondersteuning kan worden geboden;
- w. *Participatie*: het naar vermogen meedoen in de samenleving door het verrichten van betaald regulier of gesubsidieerd werk en als dit nog niet mogelijk is door sociale activering;
- x. *Sociale activering*: het verrichten van maatschappelijk zinvolle activiteiten gericht op (uiteindelijk) inschakeling in de betaalde arbeid of op maatschappelijke participatie als betaalde arbeid (nog) niet mogelijk is;
- y. *Loondispensatie*: de toestemming die het college geeft aan een werkgever om een werknemer met een arbeidshandicap minder dan het wettelijk minimumloon te betalen. Naast het loon ontvangt de werknemer dan een aanvullende uitkering van de gemeente;
- z. *Mantelzorg*: langdurige zorg vanaf 10 uur per week die niet in het kader van een hulpverlenend beroep wordt gegeven aan een hulpbehoevende door één of meerdere leden van diens directe omgeving,

- waarbij de zorgverlening direct voortvloeit uit de sociale relatie en die de gebruikelijke zorg van huisgenoten voor elkaar overstijgt;
- aa. *Trajectplan*: de met een belanghebbende gemaakte en vastgelegde afspraken over de planmatige inzet van een of meer voorzieningen;
 - bb. *Plan van aanpak*: de met een jongere tot 27 jaar gemaakte en vastgelegde afspraken over de planmatige inzet van een of meer voorzieningen;
 - cc. *Nazorg*: een voorziening gericht op het voorkomen van (een) armoede(-val) of van terugval in de uitkering gedurende de eerste 6 maanden na uitstroom uit de bijstand. De 6 maanden termijn is te verlengen met tweemaal 3 maanden tot de duur van in totaal 1 jaar;
 - dd. *Tegenprestatie*: onbeloonde maatschappelijk nuttige activiteiten die worden verricht naast of in aanvulling op reguliere arbeid en die niet leiden tot verdringing op de arbeidsmarkt. De werkzaamheden hoeven niet te leiden tot het versterken van het arbeidsperspectief maar zijn bedoeld als tegenprestatie voor de ontvangen uitkering;
 - ee. *Wachttijd*: de eerste periode van vier weken waarin de jongere tot 27 jaar verplicht is zelf op zoek te gaan naar werk en om de mogelijkheden van regulier onderwijs te onderzoeken. Pas hierna kan de jongere recht op inkomensondersteuning en ondersteuning bij het vinden van werk krijgen;
 - ff. *Duurzame arbeidsinschakeling*: algemeen geaccepteerde arbeid die over een periode van ten minste zes maanden wordt verricht en waar geen voorziening aan verbonden is in de vorm van loonkostensubsidie of loondispensatie;
 - gg. *Niet uitkeringsgerechtigde (nug-ger)*: een persoon die geen recht heeft op een uitkering, zoals bedoeld in artikel 6 lid 1 sub a van de WWB;
 - hh. *ANW-er*: de persoon met een uitkering op grond van de Algemene nabestaandenwet;
 - ii. *UWV-WERKbedrijf*: onderdeel van het Uitvoerings Instituut Werknemersverzekeringen waarin de activiteiten van het Centrum voor Werk en Inkomen en de re-integratieactiviteiten van het UWV zijn gebundeld.
2. Voor zover niet anders is bepaald worden begrippen in deze verordening gebruikt in dezelfde betekenis als in de wet.

Hoofdstuk 2: Re-integratie

Artikel 2: Opdracht en taak van het college.

1. Het college biedt personen behorend tot de doelgroep, die dit naar het oordeel van het college nodig hebben, ondersteuning bij arbeidsinschakeling of een voorziening gericht op arbeidsinschakeling, op (economisch zelfstandige) participatie of op het verlenen van een tegenprestatie.
2. Het college zorgt voor een gevarieerd aanbod aan voorzieningen.
3. Het college stemt de ondersteuning tot inschakeling in de arbeid en het bepalen en aanbieden van noodzakelijke voorzieningen af op de kortste weg naar duurzame arbeidsinschakeling en houdt hierbij rekening met de mogelijkheden en omstandigheden van de persoon.
4. In afwijking van lid 2 en 3 kan het college besluiten een tegenprestatie te vragen voor de verstrekte uitkering zonder dat hier de aansluiting op de arbeidsmarkt bij betrokken is. Het college werkt de criteria voor het vragen van de tegenprestatie uit in beleidsregels.
5. Het college werkt bij de uitvoering van de re-integratie samen met het UWV-WERKbedrijf.

6. Het college kan voor het uitvoeren van zijn zorgplicht tot inschakeling in de arbeid afspraken maken met derden, waaronder het UWV, werkgevers en re-integratiebedrijven.
7. Het college legt het aanbod van een voorziening aan een persoon uit de doelgroep vast in een beschikking dan wel een trajectplan of plan van aanpak als bijlage bij een beschikking.
8. Het college bevordert de beschikbaarheid en de inzet van flankerende voorzieningen die belemmeringen voor arbeidsinschakeling kunnen opheffen.
9. Het college stelt bij het ondersteunen en/of het bepalen en aanbieden van voorzieningen prioriteiten in verband met de financiële mogelijkheden en maatschappelijke, economische en conjuncturele ontwikkelingen.

Artikel 3: Aanspraak

1. Het college biedt ondersteuning krachtens deze verordening aan de persoon die behoort tot de doelgroep en die dit naar het oordeel van het college nodig heeft bij de arbeidsinschakeling of zelfstandige maatschappelijke participatie.
2. Deze ondersteuning kan bestaan uit:
 - a. een door het college noodzakelijk geachte voorziening waaronder ook loondispensatie toe te kennen aan de werkgever;
 - b. een contactpersoon in relatie tot de uitkering en de ondersteuning gericht op arbeidsinschakeling;
 - c. nazorg.
3. De belanghebbende die behoort tot de doelgroep heeft geen aanspraak op ondersteuning voor zover deze een beroep kan doen op een voorliggende voorziening die voldoende bijdraagt aan de arbeidsinschakeling of maatschappelijke participatie.
4. Een niet-uitkeringsgerechtigde heeft geen aanspraak op ondersteuning krachtens deze verordening indien:
 - a. Het gezinsinkomen hoger is dan 110% van de toepasselijke bijstandsnorm en het vermogen hoger is dan het maximaal vrij te laten vermogen conform de WWB;
 - b. hij / zij betaalde arbeid verricht gedurende meer dan 12 uur per week;
 - c. hij / zij niet bereid is om gedurende tenminste 12 uur per week algemeen geaccepteerde arbeid te verrichten.
5. Jongeren tot 27 jaar krijgen de eerste vier weken na melding (zoektijd) geen enkele ondersteuning gericht op re-integratie tenzij er sprake is van een WW uitkering. De laatste vier weken WW gelden dan als zoektijd. Hierna kan in beginsel pas een voorziening worden ingezet als gebleken is dat er voldoende inspanning geleverd is om werk te vinden of terug te keren naar school en dit geen resultaat heeft opgeleverd en het college heeft vastgesteld dat er een noodzaak bestaat tot het inzetten van een voorziening.

Artikel 4: Plichten deelnemer

De volgende verplichtingen gelden in beginsel voor belanghebbenden beneden de AOW-gerechtigde leeftijd:

1. Arbeids-/sollicitatieverplichting en plicht tot tegenprestatie:

Verplichting om:

- zich te registreren als werkzoekende bij het UWV-WERKbedrijf;
- naar vermogen algemeen geaccepteerde arbeid te verkrijgen, deze te aanvaarden en ook te behouden;

- naar vermogen door het college opgedragen maatschappelijk nuttige werkzaamheden uit te voeren die worden verricht naast of in aanvulling op reguliere arbeid en die niet leiden tot verdringing op de arbeidsmarkt.

2. Re-integratieverplichting:

Verplichting om:

- gebruik te maken van een aangeboden voorziening waaronder begrepen een cursus Nederlandse taal als dit naar het oordeel van het college noodzakelijk is.
- naar vermogen mee te werken aan de voorziening als ook aan een onderzoek en/of medische keuring naar de mogelijkheden tot arbeidsinschakeling dan wel naar de inhoud, passendheid, voortgang en uitvoering van een voorziening, het aanvragen van de indicatie voor de Wet sociale werkvoorziening en flankerende voorzieningen.

3. Medewerkingverplichting:

Verplichting om:

- mee te werken aan het ingezette re-integratietraject
- aan het onderzoek naar de voortgang hiervan
- mee te werken aan een onderzoek naar het recht op uitkering, waaronder mogelijk een huisbezoek.

4. Inlichtingenverplichting: verplichting om op verzoek of onverwijld uit eigen beweging mededeling te doen aan het college van alle feiten en omstandigheden die van belang kunnen zijn voor de aanspraak op ondersteuning of voorziening.

5. De verplichtingen bedoeld in de leden 1 en 2 zijn niet van toepassing op de persoon:

- a. die blijkens een indicatiebeschikking of herindicatiebeschikking tot de doelgroep behoort van de Wet sociale werkvoorziening; of
- b. die recht heeft op een arbeidsongeschiktheidsuitkering op grond van de Wet werk en arbeidsondersteuning jonggehandicapten.

Artikel 5: Criteria ontheffen arbeids- en/of re-integratieplicht.

1. Het college verleent tijdelijk --geheel of gedeeltelijk-- ontheffing van de arbeids- en/of re-integratieverplichting met in acht name van het bepaalde in artikel 9, lid 2, 4, 5 en 6 van de WWB dan wel artikel 37a van de IOAW/IOAZ.
2. De ontheffing is altijd individueel en wordt voor bepaalde tijd verleend.
3. Het college stelt, zo nodig in overleg met een externe deskundige, de duur van een ontheffing vast.
4. De ontheffing wordt schriftelijk gegeven onder vermelding van de duur en reden van ontheffing.
5. Het college besluit tijdig voor afloop van een verleende ontheffing tot het al dan niet verlengen ervan.
6. Aan een alleenstaande ouder met een ten laste komend kind jonger dan vijf jaar wordt, op diens verzoek, een ontheffing verleend van de arbeidsverplichting voor de duur van maximaal vijf jaar conform artikel 9a WWB. De re-integratieverplichting geldt wel. Het college legt in beleidsregels vast welke voorzieningen aangeboden kunnen worden.

Artikel 6: Voorzieningen ten behoeve van de belanghebbende

1. Het college kan een persoon behorende tot de doelgroep:
 - a. laten bemiddelen naar algemeen geaccepteerde arbeid,
 - b. begeleiden bij het zoeken naar en verwerven van arbeid waaronder ook begrepen het verstrekken van loonkostensubsidie en loondispensatie,

- c. ondersteunen bij het wegnemen van belemmeringen voor de arbeidsinschakeling
 - d. verwijzen naar en ondersteunen bij deelname aan maatschappelijke participatie in de vorm van sociale activering of het laten verrichten van een tegenprestatie.
2. Het college stemt de ondersteuning en voorzieningen af op het vergroten van de zelfredzaamheid van belanghebbenden via de kortste weg naar duurzaam regulier werk. Als betaald werk nog niet mogelijk is kan tijdelijk werken met behoud van uitkering worden toegestaan of via loonkostensubsidie of loondispensatie.
 3. Indien het college dit noodzakelijk acht kan besloten worden tot het laten werken met behoud van uitkering zonder dat dit afgestemd is op de kortste weg naar duurzame arbeid maar als dit gericht is op het leveren van een maatschappelijke nuttige tegenprestatie voor de verleende uitkering.
 4. In beleidsregels geeft het college verdere uitwerking aan de aard van de voorzieningen. Hierbij worden in elk geval de doelgroep, de soort voorziening, de duur van de voorziening, het doel van de voorziening en de verplichtingen van de deelnemers betrokken.

Artikel 7: Voorzieningen ten behoeve van werkgevers

1. Het college kan een subsidie verstrekken aan werkgevers, die een arbeidsovereenkomst sluiten met een belanghebbende die behoort tot de doelgroep.
2. Het college kan aan een werkgever dan wel een werknemer een uitstroompremie toekennen wanneer sprake is van uitstroom naar een regulier gefinancierde arbeidsplaats.
3. Het college stelt ten aanzien van de verstrekking van loonkostensubsidie en uitstroompremie beleidsregels vast voor wat betreft de hoogte en duur van de loonkostensubsidie en premie en de voorwaarden waaronder de loonkostensubsidie en premie wordt verstrekt.
4. Aan de werkgever van een werknemer die vanwege een arbeidshandicap een verminderde loonwaarde heeft kan het college toestemming geven een lager loon dan het wettelijk minimumloon te betalen. De voorwaarden voor deze toestemming legt het college vast in de beleidsregels als ook de wijze waarop de loonwaarde wordt berekend.

Artikel 8: Handhaven participatie en beëindigen ondersteuning

1. Bij het niet of niet tijdig nakomen van de verplichtingen gericht op participatie geeft het college uitvoering aan de regels m.b.t. het verlagen van een WWB, IOAW, IOAZ uitkering, zoals opgenomen in paragraaf 3 van deze verordening.
2. Het college kan de ondersteuning of voorziening van een ANW-er of nug-ger beëindigen als deze:
 - a. de arbeids-, re-integratieverplichting en/ of medewerkingsverplichting bij voortduring niet of niet tijdig nakomt;
 - b. niet meer tot de doelgroep behoort;
 - c. een andere voorziening wordt aangeboden;
 - d. als een persoon die deelneemt aan een voorziening inkomsten heeft, die naar oordeel van het college betekenen dat hij in staat is zonder voorziening een plaats te vinden of te behouden op de arbeidsmarkt.
3. Het beëindigen van een voorziening kan inhouden het opzeggen van een gesubsidieerde dienstbetrekking, een dienstbetrekking bedoeld in artikel 14 van de Invoeringswet WWB (overgangsrecht WIW en ID-banen) of het beëindigen van de subsidie aan de werkgever daarvoor.

4. Het college kan besluiten enige tijd geen (nieuwe) voorziening aan te bieden als een eerdere voorziening (voortijdig) is beëindigd.

Artikel 9: Premie en bijdrage participatie(plaats)

1. Een uitkeringsgerechtigde die onbeloonde additionele werkzaamheden verricht ontvangt conform artikel 10a, zesde lid van de WWB een premie.
2. De duur van de participatieplaats is minimaal zes maanden en maximaal twee jaar. Ieder jaar wordt opnieuw beoordeeld of de participatieplaats de meest geschikte voorziening is.
3. Als de belanghebbende meer dan zes maanden additionele onbetaalde werkzaamheden heeft verricht wordt van degene in opdracht van wie hij deze werkzaamheden uitvoert een halfjaarlijkse bijdrage gevraagd.
4. Het college stelt nadere regels ten aanzien van de participatieplaats, de hoogte van de premie en van de vergoeding zoals bedoeld in lid 3 en de voorwaarden en de verplichtingen die aan de participatieplaats en de premie zijn verbonden.

Hoofdstuk 3: Maatregelen en afstemming

Paragraaf 3.1: Algemene bepalingen

Artikel 10: Het opleggen van een maatregel

1. Als de belanghebbende naar het oordeel van het college tekortschietend besef van verantwoordelijkheid betoont voor de voorziening in het bestaan dan wel de verplichtingen genoemd in deze verordening en/ of de wet niet of onvoldoende nakomt, waaronder begrepen het zich jegens het college zeer ernstig misdragen, wordt overeenkomstig deze verordening een maatregel opgelegd.
2. Een maatregel wordt afgestemd op de ernst van de gedraging, de mate waarin de belanghebbende de gedraging kan worden verweten en de omstandigheden waarin hij verkeert.

Artikel 11: De berekeningsgrondslag van de maatregel

1. De maatregel wordt toegepast op de bijstandsnorm zoals bedoeld in de WWB of de grondslag als bedoeld in de IOAW en IOAZ.
2. Deze maatregel bestaat uit een percentage van de bijstandsnorm of grondslag dan wel uit een percentage van het benadelingsbedrag, zoals opgenomen in deze verordening.
3. In afwijking van het eerste lid kan de verlaging ook worden toegepast op de bijzondere bijstand indien:
 - a. aan belanghebbende bijzondere bijstand wordt verleend met toepassing van artikel 12 van de wet;
 - b. de verwijtbare gedraging van belanghebbende, in relatie tot het recht op bijzondere bijstand, daartoe aanleiding geeft;
 - c. het betreft bijzondere bijstand voor woonkosten en premie voor arbeidsongeschiktheidsverzekering aan zelfstandigen die een uitkering voor levensonderhoud (hebben) ontvangen krachtens de Bbz of IOAZ.
4. Onverminderd het bepaalde in de vorige leden kan afstemming plaatsvinden door de bijstand bij een tekortschietend besef van verantwoordelijkheid voor de voorziening in de kosten van het bestaan te verstrekken als geldlening op basis van artikel 48 tweede lid onder b van de WWB.

Artikel 12: Ingangsdatum en tijdvak

1. Tenzij in deze verordening anders is bepaald, gaat de maatregel in op de eerste dag van de kalendermaand die volgt op de datum waarop het besluit tot het opleggen van de maatregel aan de belanghebbende is bekendgemaakt. Daarbij wordt uitgegaan van de voor die maand geldende bijstandsnorm of grondslag.
2. In afwijking van het eerste lid kan de maatregel met terugwerkende kracht worden opgelegd als er sprake is van een besluit op aanvraag of als er sprake is van een schending van de inlichtingenplicht, voor zover de uitkering nog niet is uitbetaald. In deze situatie werkt het verlagen van de uitkering terug tot de datum van aanvraag dan wel de datum waarop het verzuim betrekking heeft.
3. In afwijking van het eerste lid kan, voor zover het zelfstandigen betreft die een uitkering voor levensonderhoud hebben ontvangen in de vorm van een geldlening op grond van de Bbz, de maatregel met terugwerkende kracht worden betrokken bij de definitieve vaststelling van die bijstand.
4. De uitkering wordt verlaagd voor de duur van één maand, tenzij sprake is van:
 - a. samenloop van verschillende gedragingen die het niet nakomen van verplichtingen inhouden. Hierbij wordt de hoogte en duur van de maatregel vastgesteld op de gedraging met de hoogste maatregel;
 - b. wanneer sprake is van recidive wordt in beginsel de duur van de maatregel verdubbeld tenzij in deze verordening anders is bepaald. Met een besluit waarmee een maatregel is opgelegd wordt gelijkgesteld het besluit om daarvan af te zien op grond van dringende redenen dan wel het geven van een waarschuwing op grond van deze verordening;
 - c. verwijtbaar gedrag waarvoor in deze verordening een afwijkende duur is vastgesteld.

Artikel 13: Afzien van het opleggen van een maatregel

1. Het college ziet af van het opleggen van een maatregel als elke vorm van verwijtbaarheid ontbreekt.
2. Het college kan afzien van het opleggen van een maatregel indien het daarvoor dringende redenen aanwezig acht.
3. Indien het college afziet van het opleggen van een maatregel op grond van dringende redenen, wordt aan de belanghebbende daarvan schriftelijk mededeling gedaan.
4. De maatregel wegens schending van de inlichtingenplicht wordt niet opgelegd zolang de gedraging wordt onderzocht door het Openbaar Ministerie en blijft definitief achterwege indien ter zake strafvervolgning is ingesteld en het onderzoek ter rechtszitting een aanvang heeft genomen, of het recht tot strafvervolgning is vervallen ingevolge artikel 74 van het Wetboek van Strafrecht.

Artikel 14: Waarschuwing

Van het opleggen van een maatregel kan worden afgezien en er kan worden volstaan met het geven van een schriftelijke waarschuwing in die situaties zoals vermeld in deze verordening.

Artikel 15: Horen van de belanghebbende(n)

1. Voordat de uitkering wordt verlaagd, wordt de belanghebbende in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze naar voren te brengen, maar niet als:
 - a. de belanghebbende zijn zienswijze al eerder kenbaar heeft gemaakt en er geen sprake is van nieuwe feiten of omstandigheden; of
 - b. binnen de gestelde termijn niet is voldaan aan de inlichtingenverplichting; of
 - c. het horen niet nodig is voor het vaststellen van de ernst van de gedraging of de mate van verwijtbaarheid.
2. Het afzien van horen moet altijd gemotiveerd worden.

Artikel 16: Besluit

In het besluit tot het opleggen van de maatregel of de waarschuwing wordt in ieder geval vermeld: de reden van de maatregel, de eventuele duur en hoogte van de verlaging als ook de afweging van de individuele belangen zoals bedoeld in deze verordening.

Paragraaf 3.2: Rechtmatigheid

Artikel 17: Niet nakomen van de inlichtingenverplichting

1. Bij het niet, niet tijdig of niet volledig voldoen aan de inlichtingenverplichting op grond van de WWB, IOAW, IOAZ of Bbz, waardoor ten onrechte of tot een te hoog bedrag uitkering is verleend, wordt onder handhaving van het bepaalde in het tweede lid, de WWB- IOAW-, of IOAZ uitkering verlaagd met een percentage van de uitkering, afhankelijk van de hoogte van het benadelingsbedrag, zoals bepaald in lid 2 van dit artikel.
2. De hoogte van de maatregel bedraagt gedurende één maand:
 - a. bij een benadelingsbedrag tot € 2.000 20% van de uitkering
 - b. bij een benadelingsbedrag van € 2.000 tot € 4.000 40% van de uitkering
 - c. bij een benadelingsbedrag van € 4.000 tot € 8.000 60% van de uitkering
 - d. bij een benadelingsbedrag van € 8.000 tot € 10.000 100% van de uitkering
3. Indien uit de houding en gedragingen van de belanghebbende ondubbelzinnig opzettelijk misbruik of oneigenlijk gebruik van de uitkering blijkt wordt de duur van de maatregel zoals genoemd in lid 2 verdubbeld.
4. Indien het niet, niet tijdig, of niet behoorlijk nakomen van de inlichtingenplicht op grond van de WWB, IOAW, IOAZ of Bbz niet heeft geleid tot het ten onrechte of tot een te hoog bedrag verstrekken van bijstand kan worden volstaan met het opleggen van een waarschuwing. Als binnen de periode van twee jaar wederom de inlichtingenplicht wordt geschonden zonder financiële benadeling, dan zal een maatregel van 10% worden opgelegd.

Artikel 18: Tekortschietend besef van verantwoordelijkheid

1. Indien een belanghebbende een tekortschietend besef van verantwoordelijkheid voor de voorziening in het bestaan heeft betoond, niet zijnde de gedragingen zoals genoemd in lid 4 en lid 6 van dit artikel, dan wordt een maatregel opgelegd die wordt afgestemd op de hoogte van het benadelingsbedrag.
2. De maatregel wordt op de volgende wijze vastgesteld:
 - a. 10% van het benadelingsbedrag als dit lager is dan € 4.000 en
 - b. 20% van het benadelingsbedrag als dit hoger is dan € 4.000.
3. Indien geen benadelingsbedrag kan worden vastgesteld bedraagt de maatregel 20% van de uitkering gedurende één maand.
4. Bij het versneld interen van vermogen of het hebben gedaan van een schenking waarmee rekening zou zijn gehouden bij het verlenen van de bijstand, kan voor de duur van het eerder dan wel langer bijstandsafhankelijk zijn een maatregel worden opgelegd van 100%. Deze maatregel geldt alleen voor de WWB.

5. Als toepassing van het vorige lid leidt tot onbillijkheden wordt toepassing gegeven aan het bepaalde in artikel 48 tweede lid onder b van de WWB en wordt de uitkering verstrekt in de vorm van een geldlening voor de duur van het eerder dan wel langer bijstandsafhankelijk zijn.
6. Bij het verwijtbaar geen of geen volledig recht op een uitkering sociale verzekering of daarmee gelijk te stellen buitenlandse of private aanspraken dan wel bij het verliezen van een dergelijk recht door eigen toedoen wordt een maatregel opgelegd van 100% gedurende 1 maand.

Paragraaf 3.3: Rechtmatigheid/doelmatigheid

Artikel 19: Zeer ernstig misdragen

1. Bij het zich jegens het college, hun ambtenaren, medewerkers van het Werkplein/UWV Werkbedrijf of ingeschakeld re-integratie- of diagnosebedrijf, zeer ernstig misdragen met betrekking tot het uitvoeren van de WWB of IOAW, een re-integratievoorziening inbegrepen, treedt het agressieprotocol in werking. Dit houdt in:
 - a. dat een aanvraag voor een WWB- of IOAW uitkering buiten behandeling wordt gelaten en
 - b. dat een al toegekende WWB of IOAW uitkering wordt beëindigd per datum van misdraging.Eerst na het doorlopen van de procedures uit het agressieprotocol (afkoelperiode, ordegesprek, justitiële aangifte en dergelijke) kan sprake zijn van het afhandelen van de aanvraag dan wel het herstellen van de uitkering.
2. Bij een herstel of toekenning van de uitkering per datum van de ernstige misdraging wordt de WWB of, IOAW-uitkering verlaagd met 100% gedurende 1 maand of 50% voor de duur van 2 maanden.

Paragraaf 3.4: Schending arbeids- en/of re-integratieverplichting doelmatigheid

Artikel 20: Geen of onvoldoende meewerken aan het verkrijgen of behouden van algemeen geaccepteerde arbeid

1. Er wordt een maatregel opgelegd van 100% voor de duur van 1 maand in de volgende situaties:
 - a. Het niet aanvaarden van algemeen geaccepteerde arbeid conform de WWB;
 - b. Het door eigen toedoen niet behouden van algemeen geaccepteerde arbeid;
 - c. Het weigeren van een passend re-integratieaanbod;
 - d. Het niet naar vermogen meewerken aan het verrichten van de tegenprestatie;
 - e. Het niet aantoonbaar trachten arbeid of passend onderwijs te vinden en te aanvaarden gedurende de wachttijd van 4 weken voor jongeren tot 27 jaar;
 - f. Het door een persoon, jonger dan 27 jaar, niet meewerken aan het opstellen, uitvoeren of evalueren van een plan van aanpak.
2. Het college kan op basis van individuele omstandigheden besluiten om in afwijking van lid 1 van deze bepaling de maatregel te effectueren door gedurende 2 maanden de uitkering met 50% te verlagen.
3. Er wordt een maatregel opgelegd van 20% voor de duur van 1 maand in de volgende situaties:
 - a. Het niet naar vermogen trachten algemeen geaccepteerde arbeid te verkrijgen;
 - b. Het niet naar vermogen meewerken aan een passende re-integratievoorziening waaronder verstaan het deelnemen aan taalverwervingslessen voor mensen die onvoldoende de Nederlandse taal beheersen;
 - c. Het niet of in onvoldoende mate meewerken aan een onderzoek naar de mogelijkheid tot arbeidsinschakeling of re-integratie;

- d. Het niet voldoen aan de aan de ontheffing verbonden re-integratieverplichtingen die een alleenstaande ouder heeft indien hem op grond van artikel 9a WWB een ontheffing van de arbeidsplicht is verleend;
 - e. bij andere gedragingen die de inschakeling in arbeid belemmeren.
4. De hoogte van de maatregel zoals bedoeld in lid 3 wordt verdubbeld als er sprake is van een korte afstand tot de arbeidsmarkt, zoals bepaald door het college in de beleidsregels.
 5. Er wordt een maatregel opgelegd van 5% voor de duur van 1 maand in de volgende situatie: het zich niet (tijdig) laten registreren als werkzoekende bij het UWV Werkbedrijf of het niet (tijdig) laten verlengen van deze registratie.
 6. De hoogte van de maatregel zoals bedoeld in lid 5 wordt verdubbeld als er sprake is van een korte afstand tot de arbeidsmarkt, zoals bepaald door het college in de beleidsregels.
 7. De duur van de maatregel als bedoeld in de leden 1 tot en met 6 wordt verdubbeld indien er sprake is van recidive. Met het besluit waarmee een maatregel wordt opgelegd is gelijkgesteld het besluit om daarvan af te zien op grond van dringende redenen of tot het geven van een waarschuwing.
 8. Conform artikel 13 lid 2 sub d WWB wordt de jongere tot 27 jaar van rechtswege uitgesloten van het recht op bijstand als uit diens houding en gedragingen ondubbelzinnig blijkt dat hij de verplichtingen, bedoeld in artikel 9, eerste lid, respectievelijk artikel 55 WWB niet wil nakomen.
 9. Van het opleggen van een maatregel kan worden afgezien en worden volstaan met het geven van een schriftelijke waarschuwing, bij gedragingen zoals bedoeld in lid 3 en 5 van deze bepaling, tenzij deze gedraging plaatsvindt binnen een periode van twee jaar te rekenen vanaf de datum waarop eerder aan een belanghebbende (of diens eventuele partner) een schriftelijke waarschuwing is gegeven.

Artikel 20a: Inburgering (doelmatigheid).

1. Voor de uitkeringsgerechtigde die niet, niet tijdig of onvolledig voldoet aan de verplichting tot inburgering wordt het verlagen van de uitkering afgestemd op artikel 9 van de Verordening Wet Inburgering gemeente Goirle, te weten:
 - a. 20% van de bijstandsnorm als geen gehoor wordt gegeven aan de oproep van het college of onvoldoende medewerking wordt verleend aan het onderzoek tot inburgering;
 - b. 40% van de bijstandsnorm als geen of onvoldoende medewerking wordt verleend aan de uitvoering van de vastgestelde inburgeringsvoorziening;
 - c. 40% van de bijstandsnorm als niet binnen de wettelijk vastgestelde basistermijn het inburgeringsexamen is behaald;
 - d. 80% van de bijstandsnorm als niet binnen de verlengde basistermijn het inburgeringsexamen is behaald.
2. Het college kan de bijstandsnorm minder of meer verlagen, rekening houdend met de ernst van de gedraging, de mate van verwijtbaarheid en de individuele omstandigheden van de uitkerings-gerechtigde. De verlaging bedraagt maximaal:
 - a. € 250,- voor handelen in strijd onder punt 1a,
 - b. € 500,- voor handelen in strijd onder punt 1b,
 - c. € 500,- voor het niet naleven van punt 1c,
 - d. € 1.000,- voor het niet naleven van punt 1d.

Hoofdstuk 4: Bestrijden misbruik en oneigenlijk gebruik

Artikel 21: Hoogwaardig handhaven.

1. Het voorkomen en bestrijden van uitkeringsfraude dan wel van misbruik en oneigenlijk gebruik van de WWB, IOAW, IOAZ of Bbz, is ingericht naar het landelijk model voor hoogwaardig handhaven.
2. Het college stelt regels met betrekking tot hoogwaardig handhaven waarbij tenminste wordt aangegeven hoe wordt geregeld:
 - a. de voorlichting over de regelgeving alsmede de daaraan verbonden gevolgen bij misbruik en oneigenlijk gebruik;
 - b. de wijze van verificatie van gegevens en van informatie uitwisseling met derden;
 - c. de wijze waarop en frequentie waarin periodieke controles worden uitgevoerd;
 - d. de wijze waarop fraude wordt opgespoord en afgehandeld.

Artikel 22: Controle

1. Het college doet stelselmatig onderzoek naar de rechtmatigheid van de uitkering en kan daarbij gebruikmaken van huisbezoeken, risicoprofielen en bestandsvergelijkingen en de samenloopsignalen die daaruit voortkomen. Het college onderzoekt daarnaast overige signalen en tips die relevant zijn voor het recht op bijstand.
2. Het college doet onderzoek naar de reden van de beëindiging van de uitkering en neemt op basis daarvan besluiten met betrekking tot de rechtmatigheid van de uitkering en de wederzijds tussen het college en de belanghebbende resterende verplichtingen en de afhandeling daarvan.

Artikel 23: Verlaging van de uitkering

Indien belanghebbende onjuiste, onvolledige of in het geheel geen inlichtingen verstrekt die van belang zijn of kunnen zijn voor de hoogte, de duur of de voortzetting van de bijstand, verlaagt het college de bijstand, conform hetgeen hierover is bepaald in hoofdstuk 3 van deze verordening, onverminderd de mogelijkheid tot terugvordering van de eventueel ten onrechte ontvangen bijstand.

Artikel 24: Aangifte bij het Openbaar Ministerie

Indien een gedraging van belanghebbende als bedoeld in artikel 23 leidt tot benadeling van de gemeente, doet het college, onverminderd de mogelijkheid de bijstand te verlagen en de ten onrechte ontvangen bijstand terug te vorderen, aangifte bij het Openbaar Ministerie, in overeenstemming met de door het Openbaar Ministerie op dit punt gehanteerde uitgangspunten.

Artikel 25: Terugvorderen opgespoorde fraudebedragen.

1. Het college vordert de ten onrechte of tot een te hoog bedrag verleende bijstand, IOAW-, IOAZ- of Bbz-uitkering als gevolg van het niet nakomen van of handelen in strijd met de inlichtingenverplichtingen volledig terug.
2. Het college stelt regels met betrekking tot herziening, terug- en invordering waarbij tenminste wordt geregeld:
 - a. op welke wijze gebruik wordt gemaakt van de wettelijke bevoegdheid tot herziening, terugvordering en invordering van verstrekte voorziening;
 - b. op welke wijze en wanneer er kan worden afgezien van het nemen van een terugvorderingsbesluit;
 - c. op welke wijze er geheel of gedeeltelijk van terugvordering dan wel van invordering kan worden afgezien;

- d. met welke frequentie heronderzoeken plaats moeten vinden.

Artikel 26: Verhaal

Het college stelt regels op met betrekking tot verhaal op de onderhoudsplicht waarin ten minste wordt geregeld:

- a. Op welke wijze gebruik wordt gemaakt van de wettelijke bevoegdheid tot verhaal;
- b. Wanneer en op welke wijze er wordt afgezien van het nemen van een verhaalsbesluit, c.q. het invorderen van te verhalen voorziening;
- c. Met welke frequentie heronderzoeken plaats dienen te vinden.

Hoofdstuk 5: Toeslagen WWB

Paragraaf 5.1: Algemene bepalingen

Artikel 27: Aanvullende definities voor deze paragraaf

1. In dit hoofdstuk wordt verstaan onder:

- a. *de wet*: de Wet werk en bijstand.
- b. *normbedrag*: het toepasselijke naar leefvorm vastgestelde bedrag als bedoeld in artikel 20 en 21 van de wet.
- c. *gehuwdennorm*: de norm als bedoeld in artikel 21, onderdeel c, van de wet.
- d. *toeslag*: het verhogen van het normbedrag voor alleenstaanden en alleenstaande ouders met een percentage (ten hoogste 20%) van de gehuwdennorm.
- e. *verlagen*: het verlagen van het normbedrag voor gehuwden met een percentage (ten hoogste 20%) van de gehuwdennorm.
- f. *onderhuurder*: de persoon die onderhuurt of op commerciële basis een medebewoner is en wiens woonsituatie voldoet aan het volgende:
 - I. het te onderhuren/mede-te-bewonen deel van de woning is zelfstandig geschikt voor bewoning,
 - II. de prijs per maand is minstens gelijk aan 10% van de gehuwdennorm en
 - III. de onderhuurder/medebewoner staat ingeschreven in de basisadministratie van de gemeente op het onderhuuradres
- g. *hoofdbewoner*: een belanghebbende die eigenaar of hoofdhuurder is van woonruimte en die in de woonruimte hoofdverblijf heeft.
- h. *zorgbehoevende*: degene die is aangewezen op verzorging ter voorkoming van opname in een verpleeg- of verzorgingshuis.
- i. *Woonkosten*: hetgeen in geld verschuldigd is voor het enkele gebruik van woonruimte waarin feitelijk verblijf wordt gehouden.
- j. *Woonlasten*: hetgeen in geld verschuldigd is voor het (mede)gebruik van voorzieningen, aanwezig in de woonruimte, waarin feitelijk verblijf wordt gehouden.

Artikel 28: De rechtsgronden

De rechtsgronden voor het verhogen of het verlagen van het normbedrag zijn:

- a. het geheel of gedeeltelijk kunnen delen van de algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan met een of meer anderen;

- b. de woonsituatie.

artikel 29: Leefwijsbegrenzing

De bepalingen van deze verordening gelden alleen voor belanghebbenden van 21 jaar of ouder doch jonger dan AOW-gerechtigde leeftijd. Voor gezinnen gelden de bepalingen van deze verordening alleen indien er in het gezin twee of meer gezinsleden van 21 jaar of ouder doch jonger dan de AOW-gerechtigde leeftijd zijn.

Artikel 30: Indeling categorieën

1. Voor belanghebbenden aan wie bijstand kan worden verleend, geldt een categorieaanduiding.
2. De categorieën worden als volgt aangeduid:
 - a. alleenstaande;
 - b. alleenstaande ouder;
 - c. gehuwden.

Paragraaf 5.2: Criteria voor het verhogen van de bijstandsnorm

Artikel 31: Toeslag alleenstaanden en alleenstaande ouders

1. De norm wordt verhoogd met een toeslag als bedoeld in artikel 25, eerste lid van de wet indien de alleenstaande van 23 jaar en ouder en de alleenstaande ouder van 21 jaar en ouder hogere algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan heeft dan waarin de bijstandsnorm voorziet als gevolg van het niet of niet geheel kunnen delen van deze kosten met een ander.
2. De toeslag als bedoeld in het eerste lid bedraagt 20% van de gehuwdennorm voor de alleenstaande en alleenstaande ouder in wiens woning geen ander zijn hoofdverblijf heeft.
3. De toeslag als bedoeld in het eerste lid bedraagt 10% van de gehuwdennorm voor de alleenstaande en alleenstaande ouder als deze onderhuurder of medebewoner is op commerciële basis en hij niet een bloedverwant is in de eerste graad van de hoofdbewoner.
4. De toeslag als bedoeld in het eerste lid bedraagt 10% van de gehuwdennorm voor de alleenstaande en alleenstaande ouder als deze hoofdbewoner is van de woning, voor deze woning woonkosten zijn verschuldigd en hij deze woonkosten kan delen met maximaal twee inwonenden, die geen bloedverwant zijn in de eerste graad. Als de woning gedeeld wordt met meer dan twee onderhuurders of medebewoners dan wordt de hoofdbewoner gezien als beroepsmatig verhuurder en zal geen toeslag worden toegekend.
5. Er wordt geen toeslag toegekend als een woning wordt bewoond waarvoor totaal geen woonkosten verschuldigd zijn.
6. Er wordt een toeslag van 10% toegekend als er een woning wordt bewoond waarvoor gedeeltelijke woonkosten verschuldigd zijn.
7. Voor de toepassing van dit artikel worden:
 - a. gehuwden aangemerkt als één inwonende;
 - b. de verzorgingsbehoevende die door belanghebbende wordt verzorgd niet aangemerkt als een persoon met wie kosten kunnen worden gedeeld.

Artikel 32: Afwijkende toeslag bij personen van 21 of 22 jaar

1. Een alleenstaande van 21 jaar heeft geen recht op een toeslag.

2. Een alleenstaande van 22 jaar heeft, onverminderd het bepaalde in artikel 34, recht op een toeslag van 5% in de hierna genoemde gevallen als hij een woning bewoont en hij voor die woning woonkosten of woonlasten verschuldigd is.

Paragraaf 5.3: Criteria voor het verlagen van de bijstandsnorm of de toeslag

Artikel 33: Verlagen bijstandsnorm gehuwden

1. De verlaging als bedoeld in artikel 26 van de wet vindt plaats indien het gezin lagere algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan hebben dan waarin de bijstandsnorm voorziet, als gevolg van het geheel of gedeeltelijk kunnen delen van deze kosten met een ander.
2. Het normbedrag voor gehuwden wordt verlaagd met 10% als zij:
 - a. Woonkosten verschuldigd zijn voor de woning en deze kan delen met maximaal twee inwonenden, die geen bloedverwant zijn in de eerste graad. Als de woning gedeeld wordt met meer dan twee onderhuurders of medebewoners dan wordt de hoofdbewoner gezien als beroepsmatig verhuurder en zal de uitkering verlaagd worden met 20% van de gehuwdennorm.
 - b. als de gehuwden inwonen bij anderen, niet zijnde bloedverwanten in de eerste graad als onderhuurder of medebewoner op commerciële basis.
3. Het normbedrag voor gehuwden wordt verlaagd met 20% als de gehuwden inwonen bij anderen, niet zijnde bloedverwanten in de eerste graad, niet als onderhuurder of medebewoner op commerciële basis.
4. Voor de toepassing van dit artikel worden:
 - a. Gehuwden aangemerkt als één inwonende;
 - b. De verzorgingsbehoevende die door belanghebbende wordt verzorgd niet aangemerkt als een persoon met wie kosten kunnen worden gedeeld.
5. De verlaging bedraagt:
 - a. 20% van de gehuwdennorm indien een woning wordt bewoond waarvoor totaal geen woonkosten verschuldigd zijn;
 - b. 10% van de gehuwdennorm als er een woning wordt bewoond waarvoor alleen woonlasten verschuldigd zijn.

Paragraaf 5.4: Slotbepalingen toeslagen WWB

Artikel 34: Verhogen of verlagen van het normbedrag bij zorgbehoevendheid.

Een zorgbehoevende die door een hoofd- of medebewoner wordt verzorgd, dan wel een verzorger die een zorgbehoevende hoofd- of medebewoner verzorgt, wordt voor de toepassing van de rechtsgrond als bedoeld in artikel 27, aanhef en onder a en b van deze verordening (inzake het kunnen delen van de kosten met een of meer anderen respectievelijk de woonsituatie), voor wat betreft hun onderlinge zorgrelatie, niet als kostendelende hoofd- of medebewoner aangemerkt.

Artikel 35: Anti-cumulatiebepaling.

Bij samenloop van toepasselijke rechtsgronden wordt het verhogen dan wel het verlagen van het normbedrag vastgesteld op maximaal 20% van de gehuwdennorm.

Hoofdstuk 6: Cliëntenparticipatie WWB

Artikel 36: Aanvullende definities voor dit hoofdstuk

In dit hoofdstuk wordt verstaan onder:

- a. Cliëntorganisaties: organisaties van cliënten die mede de belangen van cliënten behartigen.
- b. Platform: het Platform Minima Goirle, een uit vertegenwoordigers van cliënten en cliëntenorganisaties bestaand inspraakorgaan met taken en bevoegdheden zoals bedoeld in artikel 47 van de WWB en in dit hoofdstuk omschreven.

Artikel 37: Taak en doelstelling

1. Met de instelling van een Platform Minima Goirle en het overleg wordt beoogd meerwaarde te bereiken in de kwaliteit van de dienstverlening bij de uitvoering van de WWB, het lokale minimabeleid en de inkomensafhankelijke aspecten van de Wet maatschappelijke ondersteuning.
2. Het Platform heeft tot taak het gevraagd en ongevraagd adviseren van het college en de gemeenteraad over alle onderwerpen die de vorming, de uitvoering, de controle en de evaluatie van het gemeentelijk beleid ten aanzien van cliënten betreffen, daaronder begrepen de wijze waarop rijksregelgeving wordt uitgevoerd.
3. Het Platform is niet bevoegd te adviseren naar aanleiding van klachten, bezwaarschriften en andere zaken die op individuele cliënten betrekking hebben, met uitzondering van de hierbij gehanteerde procedures en regelingen.

Artikel 38: Werkwijze

1. Het platform stelt voor haar doel, samenstelling en werkwijze een notitie op die ter goedkeuring aan het college wordt voorgelegd en als bijlage bij deze verordening opgenomen wordt.
2. De gemeente wijst een bestuurlijk en ambtelijk primaathouder aan als aanspreekpunt voor de communicatie met het Platform. De betreffende primaathouder zal andere betrokken bestuurders of ambtenaren in het overleg betrekken, indien het onderwerp van advisering hiertoe noodzaakt.
3. Tussen de primaathouders en het Platform vindt minimaal twee maal per jaar een structureel overleg plaats en zoveel vaker als noodzakelijk. Het initiatief voor een bijeenkomst kan uitgaan van de gemeente of van het Platform. Agendapunten kunnen aangedragen worden door beide partijen.
4. Het college van burgemeester en wethouders draagt er zorg voor tenminste tien werkdagen voor het geplande overleg de agenda en stukken zijn toezonden.
5. Indien het college een beslissing neemt die afwijkt van het advies van het Platform dan brengt zij dit gemotiveerd ter kennis van de gemeenteraad en het platform.

Artikel 39: Faciliteiten

1. Om haar taak naar behoren te kunnen uitvoeren ontvangt het Platform via de begroting van de Twern een jaarlijks werkbudget.
2. Leden, die schriftelijke stukken nodig hebben voor de voorbereiding op een vergadering voor het raadplegen van derden kunnen deze kosteloos bij de afdeling sociale zaken verkrijgen, voor zover deze stukken van de gemeente afkomstig zijn.
3. De kosten van ambtelijke ondersteuning en de faciliteiten voor de vergaderingen worden gratis door de gemeente aan het Platform ter beschikking gesteld voor zover de vergaderingen plaatsvinden in het gemeentekantoor of gemeentehuis.

Hoofdstuk 7: Slotbepalingen

Artikel 40: Onvoorziene omstandigheden

In alle gevallen waarin deze verordening niet voorziet, beslist het college.

Artikel 41: Hardheidsclausule

Het college kan in bijzondere gevallen afwijken van de bepalingen in deze verordening, als toepassing daarvan tot onbillijkheden van overwegende aard leidt.

Artikel 42: Citeertitel

Deze verordening kan worden aangehaald als Verzamelverordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2012-II.

Artikel 43: Inwerkingtreding

De verordening treedt in werking op de eerste dag na de dag van bekendmaking en werkt terug tot en met 1 januari 2012.

Artikel 44: Intrekking oude verordeningen

De Verzamelverordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2012 wordt ingetrokken.

Aldus besloten door de raad van de gemeente Goirle in zijn vergadering van 30 oktober 2012.

, de voorzitter

, de griffier

Toelichting Verzamelerordening:

Inleiding:

Per 1 januari 2012 is de WWB aangescherpt en de WIJ ingetrokken. Door deze was het noodzakelijk de verordeningen op het gebied van werk en inkomen aan te passen. De bestaande verordeningen op het gebied van werk en inkomen zijn gebundeld in een 'verzamelerordening'. De raad heeft de verzamelerordening in haar vergadering van 31 januari 2012 vastgesteld.

In het 'lenteakkoord' is een belangrijk onderdeel uit de aangescherpte WWB teruggedraaid. Het gaat om de huishoudinkomenstoets. Deze toets komt met terugwerkende kracht tot 1 januari 2012 te vervallen. Dit betekent dat de verordeningen op het gebied van werk en inkomen opnieuw aanpassing behoeven. De aanpassing is minder ingrijpend dan bij de opstelling van de verzamelerordening. Het gaat in de nieuwe aanpassing vooral om het verwijderen van de huishoudinkomenstoets en alles wat daarmee samenhangt.

De verzamelerordening is een opmaat naar de Wet werken naar vermogen (WWNV). Het kabinet heeft een wetsvoorstel ingediend bij de Tweede Kamer. De Tweede Kamer heeft het wetsvoorstel controversieel verklaard. Het is daarmee onduidelijk of, en zo ja wanneer de WWNV zal worden ingevoerd. Tot de invoering van de WWNV blijft de WWB van toepassing.

De Tweede Kamer heeft op 5 juli 2012 het wetsvoorstel Aanscherping handhaving en sanctiebeleid SZW-wetgeving aangenomen. Het wetsvoorstel is nu ter behandeling aangeboden aan de Eerste Kamer. Naar verwachting zal de stemming in de Eerste Kamer op 25 september 2012 plaatsvinden. Inwerkingtreding is voorzien op 1 januari 2013. Het wetsvoorstel Aanscherping en sanctiebeleid SZW-wetgeving heeft invloed op hoofdstuk 3 van de verzamelerordening, dat gaat over maatregelen. Zodra duidelijk is dat de Wet Aanscherping en sanctiebeleid SZW-wetgeving daadwerkelijk in werking gaat treden, zal de verzamelerordening andermaal worden aangepast.

De Verzamelerordening is als volgt opgebouwd:

1. algemene bepalingen
2. re-integratie
3. maatregelen (afstemming)
4. handhaving
5. toeslagen WWB
6. cliëntenparticipatie WWB
7. slotbepalingen

Artikelsgewijze toelichting:

Hoofdstuk 1. Algemene bepalingen

Artikel 1: definities

De centrale rol van participatie in de WWB (werk boven inkomen en iedereen doet mee) raakt in het bijzonder de doelgroep, het karakter en de reikwijdte van begrippen als arbeidsinschakeling, ondersteuning en voorzieningen. De in de verzamelerordening gebruikte begrippen sluiten zoveel mogelijk aan bij die van de WWB. Dit uit het oogpunt van helderheid en structuur. Hiermee wordt het voor de burger makkelijker om de samenhang te

doorzien tussen het doel van de WWB en de in de verordening uitgewerkte beleidskaders. Voor zover er definities niet in de Verordening zijn opgenomen, geldt deze zoals in de wet bedoeld.

Hoofdstuk 2. Re-integratie

Dit hoofdstuk regelt het ondersteunen en het aanbieden van voorzieningen aan werkzoekenden die behoren tot de doelgroep. De opdracht hiertoe is geregeld in artikel 7 van de WWB en 34 IOAW. Voor de IOAZ en Bbz gelden deze regels niet.

Artikel 2: Opdracht en taak van het college.

Het is aan het college om te zorgen voor een voldoende aanbod van voorzieningen gericht op arbeidsinschakeling. De wet en de verordening gaan uit van door het college noodzakelijk geachte voorzieningen. Door deze omschrijving is het aanbieden van een voorziening afhankelijk te stellen van sociaal-economische factoren en de middelen uit het Participatiebudget. De ondersteuning is dan ook geen afdwingbaar recht zoals een belanghebbende dat het liefst zou zien. Het college moet zorgen voor een gevarieerd aanbod aan voorzieningen en legt deze vast in de beleidsregels. Vanwege het teruglopen van het participatiebudget zal het college hierin prioriteiten stellen, conform het beleidskader ombuigingen participatiebudget.

Nieuw in deze verordening is de mogelijkheid tot het laten verrichten van een tegenprestatie. De tegenprestatie moet bestaan uit tijdelijke maatschappelijk nuttige activiteiten, zonder dat deze er toe bijdragen dat het arbeidsmarktperspectief perse verbetert. Het moet hierbij altijd gaan om kortdurende, tijdelijke activiteiten die geen verdringing op de arbeidsmarkt met zich meebrengen. Het moet ook proportioneel zijn: wat kun je in redelijkheid van iemand verwachten. De gedachte achter de tegenprestatie is dat iemand iets terug doet voor de uitkering.

Lid 3: Het college betreft bij het afwegen van de belangen bij het aanbieden van voorzieningen onder meer de situatie op de arbeidsmarkt, de mate van investering in een belanghebbende (eerder aangeboden voorzieningen), het vooruitzicht op inkomen uit betaalde arbeid als ook de mogelijkheid van een voorliggende voorziening waaronder voor jongeren de terugkeer naar het reguliere onderwijs.

Lid 6: Wanneer het college derden inschakelt voor het uitvoeren van re-integratievoorzieningen zal het hierbij de gemeentelijke richtlijnen voor in-, aan- en uitbesteden in acht nemen.

Lid 7: Het trajectplan of het plan van aanpak dat per individu wordt opgesteld bevat in ieder geval een omschrijving van de te verrichten activiteiten naar doel, aard en omvang en de duur hiervan.

Lid 8: Bij flankerend beleid voor het wegnemen van belemmeringen voor arbeidsinschakeling valt te denken aan voorzieningen als indicatiestelling, nazorg, schuldhulpverlening, e.d. Hierbij de opmerking dat in Goirle het aanbod voor noodzakelijke en gepaste kinderopvang geheel verloopt via de Wet kinderopvang. Ook voor kinderopvang die nodig is op grond van een medische of psychische indicatie. De gemeente heeft zelf geen kindplaatsen en is dus geheel afhankelijk van de kinderopvang in de markt.

Artikel 3: Aanspraak

In dit artikel gaat het om de aanspraak die iemand vanuit de doelgroep heeft of kan hebben richting college voor ondersteuning bij re-integratie. Uiteindelijk beslist het college aan de hand van de criteria zoals deze vastgelegd zullen worden in de beleidsregels. Uitgangspunt van de inzet is het zoveel mogelijk aansluiting zoeken bij de reguliere arbeidsmarkt, eventueel met ondersteuning via loonkostensubsidie of loondispensatie. Dit past bij de huidige wet- en regelgeving, maar kijkt ook al vooruit naar de Wwv.

We beperken de aanspraak naar inkomen en vermogen voor mensen zonder uitkering, die wel tot de doelgroep behoren. Ook dit past in de nieuwe visie op re-integratie waarbij we de steeds schaarsere middelen inzetten voor de doelgroepen die dit het hardste nodig hebben.

Artikel 4: Plichten deelnemer

De verplichtingen blijken uit de wet. Het lijkt een tegenspraak dat mensen wel verplicht zijn om mee te werken aan het onderzoek naar de doelgroep WSW, maar als ze tot deze doelgroep behoren geen verplichting hebben om hier verder aan mee te werken. Dit heeft te maken met het feit dat via de toelating tot de WSW vastgesteld wordt dat iemand een "arbeidshandicap" heeft, toch in ieder geval niet eenvoudig bemiddelbaar zal zijn op de reguliere arbeidsmarkt. Dat verklaart waarom als eenmaal de indicatie is gesteld, we deze mensen kunnen ontheffen van de arbeids- en (verdere) re-integratieverplichting. Daarnaast is het voor de toelating tot de doelgroep van de pilot loondispensatie van belang of mensen beschikken over een WSW-indicatie. Mensen met een WSW-indicatie die ouder zijn dan 23 jaar behoren automatisch tot de doelgroep van de pilot loondispensatie.

Artikel 5. Criteria ontheffen arbeids- en/of re-integratieplicht.

De WvB kent o.a. een arbeids- en een re-integratieverplichting. Een ontheffing kan betrekking hebben op één of beide verplichtingen. De ontheffing is individueel en is altijd tijdelijk. Het onderscheid in verplichtingen vergroot de mogelijkheid tot participatie naar het uitgangspunt: iedereen doet mee naar vermogen. De wet kent geen categoriale ontheffingen van de verplichtingen, alleen voor alleenstaande ouders met ten laste komende kinderen tot 5 jaar. Deze groep ontheffen we op hun verzoek van de arbeidsplicht maar niet automatisch van de re-integratieplicht. Met deze alleenstaande ouders stellen we een plan van aanpak op waarin we de activiteiten gedurende de ontheffing van de arbeidsplicht opnemen.

Hierbij merken we op dat we in de regel geen ontheffing geven van de re-integratieverplichting omdat mensen altijd verplicht zijn mee te werken aan onderzoek naar de mogelijkheden op de arbeidsmarkt. Toch kan het in bepaalde situaties voorkomen dat we van beide verplichtingen ontheffing geven, maar dit is de uitzondering. Bij mantelzorg is ontheffing aangewezen als mensen voldoen aan de begripsomschrijving, de daarbij gegeven toelichting inbegrepen, en ondersteunde zorg ontbreekt. Meer in het algemeen mag de wens van een werkzoekende om mantelzorg te verlenen de kortste weg door of naar betaald regulier werk in redelijkheid niet belemmeren. Bij het afwegen van belangen betrekken we ook de geschiktheid van de mantelzorger voor de zorgtaak.

Artikel 6: Voorzieningen ten behoeve van de belanghebbende en artikel 7: Ten behoeve van de werkgever

We maken een onderscheid tussen de voorzieningen we beschikbaar stellen aan de belanghebbende en die we beschikbaar stellen aan de werkgever. Deze laatste koppelen we dan altijd aan een individuele rechthebbende, en verstrekken we nooit in het algemeen.

Voorzieningen die we ten behoeve van de werkgever kunnen verstrekken zijn o.a. de loonkostensubsidie en loondispensatie. Bij het laatste krijgt de werkgever toestemming om naar loonwaarde voor de betreffende werknemer te gaan betalen, wat lager kan zijn dan het wettelijk minimumloon. Het college zal de loonwaarde bepalen, maar doet dit in overleg met de werkgever. Hiertoe stelt het college nadere regels. Het college kan aan de werknemer die uitstroomt naar een reguliere baan, dus zonder loonkostensubsidie, maar ook aan de werkgever die iemand met een uitkering een reguliere baan aanbied een premie toekennen. Onder welke voorwaarden dit mogelijk is en hoe hoog de premie zal zijn stelt het college vast in beleidsregels.

Artikel 7: Het college kan ook voorzieningen toekennen aan werkgevers in de vorm van loonkostensubsidie of een uitstroompremie wanneer deze uiteindelijk een regulier dienstverband aanbiedt. Als er sprake is van een verminderde loonwaarde kan de gemeente toestemming geven om minder dan het wettelijk minimumloon te betalen. De werknemer ontvangt dan een aanvullende uitkering. Dit betreft nu nog een pilot op basis van een tijdelijke regeling in afwachting van de Wet werken naar vermogen (Wwvn). Nadere uitwerking hiervan in de beleidsregels.

Artikel 8: handhaven participatie en beëindigen ondersteuning

De regels op het sanctioneren van het niet nakomen van verplichtingen is opgenomen in hoofdstuk 3 van deze verordening. Wanneer een niet uitkeringsgerechtigde of ANW-er een voorziening krijgt aangeboden en zich niet houdt aan de hierbij horende verplichtingen, dan zal de voorziening worden beëindigd.

Volgens lid 4 kan het college besluiten enige tijd geen voorzieningen aan te bieden. Het is afhankelijk van de soort voorziening die eerder beëindigd is, en vooral van de kostprijs hiervan, hoe lang 'enige tijd' zal duren. Hoe duurder de voorziening, hoe langer het college kan wachten met het aanbieden van een nieuwe voorziening. Dit is maatwerk, afhankelijk van de soort voorziening en de mate van niet-nakoming hiervan en de verwijtbaarheid hier van.

Hoofdstuk 3: Maatregelen / Afstemming of sanctionering

In dit hoofdstuk is uitgewerkt de verplichting als bedoeld in artikel 18 van de WWB om vorm en inhoud te geven aan een sanctiebeleid (vaststellen afstemmingsverordening). De WWB kent maar één soort sanctie: het verlagen van de uitkering. Het verlagen van de uitkering is verplicht voorgeschreven als de belanghebbende naar het oordeel van het college:

- a. tekortschietend besef van verantwoordelijkheid betoont voor de voorziening in het bestaan;
- b. de uit de WWB, IOAW, IOAZ of Bbz voortvloeiende verplichtingen niet of onvoldoende nakomt. Hieronder begrepen het zich jegens het college zeer ernstig misdragen.

Het sanctiebeleid is uitgewerkt tegen de visie, dat een uitkering als een tijdelijke overbrugging is tot participatie door en naar betaald (of eventueel gesubsidieerd) werk.

Op grond van de eigen verantwoordelijkheid zijn uitkeringsgerechtigden wettelijk verplicht al datgene te doen wat nodig en mogelijk is om in het eigen bestaan te voorzien. Wij ondersteunen ze hierbij en moedigen hen aan via het beleid voor het stimuleren van participatie. De tegenhanger is het sanctiebeleid. Als mensen een noodzakelijk traject tot het verhogen van de participatie frustreren, benaderen we dit metterdaad en streng (lik

op stuk beleid). Zeker waar het betreft agressie/geweld tegen de dienstverleners die de wetten uitvoeren. Het verlagen van de uitkering naar de ernst van de gedraging is gekoppeld aan de soort verplichting: rechtmatigheid, doelmatigheid en de aard van het gedrag: betoond ongenoegzaam besef, ernstig misdragen.

Paragraaf 3.1: Algemene bepalingen

In deze paragraaf staan de algemene bepalingen met betrekking tot het opleggen van maatregelen. De meeste artikelen spreken voor zich en behoeven geen toelichting. De bepalingen in deze paragraaf zijn dwingend, er is in beginsel weinig ruimte voor afwijkingen.

Artikel 10: het opleggen van een maatregel

Het sanctiebeleid moet voldoen aan de vereisten van de specifieke wetten en de Algemene wet bestuursrecht. Deze bepaling komt tegemoet aan de beginselen van zorgvuldigheid, rechtszekerheid en motivering bij het opleggen van een sanctie. De gestelde waarborgen verduidelijken de rechtspositie van de klant in relatie tot de inkomensgarantie op minimumniveau.

In het samengevoegde sanctiebeleid voor WWB en IOAW/ IOAZ/Bbz spreken we uit oogpunt van uniformiteit over "het verlagen van de uitkering". Voor de WWB gaat het om het verlagen van de "bijstandsnorm", voor de IOAW/ IOAZ om het verlagen van de "grondslag". Bij de Bbz gaat het om de bijstandsuitkering voor levensonderhoud.

Het vervolg van het hoofdstuk laat de volgende indeling zien:

- maatregelen wanneer de rechtmatigheid van de uitkering in het geding is;
- maatregelen wanneer er sprake is van rechtmatigheid en doelmatigheid;
- maatregelen wanneer de doelmatigheid in het geding is.

Artikel 11: Berekeningsgrondslag van de maatregel

De bijzondere bijstand wordt niet verlaagd tenzij er sprake is van bijzondere bijstand voor levensonderhoud, zoals bedoeld in de wet in artikel 12, de jongerentoeslag.

Artikel 12: Ingangsdatum en tijdvak

Lid 1: de maatregel kan pas ingaan op het moment dat iemand hiervan op de hoogte is gesteld, dus als hij of zij de beschikking heeft ontvangen. Daarom gaat de maatregel in de maand volgend op de maand waarin de beschikking is verstuurd. Meestal wijzigt de bijstandsnorm niet. Voor de effectuering van de maatregel geldt de norm in de maand waarin deze wordt geëffectueerd om te voorkomen dat we iemand financieel onevenredig benadelen. Een voorbeeld hierbij is dat iemand de norm alleenstaande heeft op het moment dat we de maatregelwaardige gedraging constateren en we de norm echtbaar op het moment dat de maatregel effectueren. Als we een verlaging van 10% gedurende 1 maand opleggen, effectueren we deze maatregel op de norm echtbaar. In dit geval is de maatregel hoger, maar het kan andersom ook zo zijn dat de maatregel lager uitvalt als de situatie omgekeerd is (echtbaar wijzigt in alleenstaande).

Lid 4: Als er sprake is van meerdere maatregelwaardige gedragingen, dan leggen we altijd de maatregel met de hoogste sanctie op. We tellen de sancties dus niet bij elkaar op.

Artikel 13: Afzien van opleggen van een maatregel

Lid 4: we leggen geen maatregel opgelegd als er aangifte wordt gedaan bij het Openbaar Ministerie (OM), vanwege het beginsel "ne bis in idem" (geen 2x straffen voor hetzelfde feit). Als het OM echter besluit niet tot vervolging over te gaan, dan kunnen we wel een sanctie opleggen. Dit kan wel enige tijd later zijn, omdat het OM de aangifte zal moeten beoordelen en dat kost tijd. Het signaal van sepot moet op een centrale plaats binnenkomen en doorgegeven worden aan de klantmanager dan wel de beleidsmedewerker, zodat we alsnog een sanctie kunnen overwegen.

Artikel 14: Waarschuwing

In plaats van het opleggen van een maatregel kunnen we in sommige situaties volstaan met het geven van een schriftelijke waarschuwing. Dit kan alleen in de situaties waarin de verordening dit toestaat:

- het niet, niet tijdig of niet behoorlijk nakomen van de inlichtingenverplichting als hier geen financieel nadeel tegenover staat
- niet verlengen van de inschrijving bij het UWV werkbedrijf
- het niet naar vermogen trachten algemeen geaccepteerde arbeid te verkrijgen
- niet naar vermogen meewerken aan een passende re-integratievoorziening
- het niet naar vermogen meewerken aan een onderzoek naar de mogelijkheden tot arbeidsinschakeling of re-integratie
- niet naar vermogen meewerken aan opleiding van de alleenstaande ouder.

De waarschuwing telt mee voor de recidive en moet hiertoe dan ook geregistreerd worden.

Artikel 15: Horen van de belanghebbende

We horen de belanghebbende over het voornemen om de uitkering te verlagen en we nemen het besluit altijd schriftelijk. Vanzelfsprekend zijn de bepalingen van de Awb hierop ook van toepassing. In dit artikel staan alleen de bijzondere bepalingen voor de uitvoering van de WWB.

De sanctie gaat pas in als de belanghebbende hier van op de hoogte is gesteld. Het college kan slechts in bepaalde situaties gemotiveerd afzien van het horen.

Paragraaf 3.2: Rechtmatigheid

Artikel 17: Niet nakomen van de inlichtingenverplichting

Bij het niet nakomen van deze verplichting bieden we een hersteltermijn, waarbij we het recht op uitkering opschorten. Het gaat hier veelal om de plicht tot het verstrekken of aanvullen van informatie (aanvraagformulier, inkomstenverklaring en nader onderzoek rechtmatigheid). De WWB/IOAW-inlichtingenverplichting heeft mede betrekking op het nakomen van de verplichting bedoeld in artikel 30c van de Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen.

Als een aanvraag of lopende uitkering formeel correct is af te doen via het buiten behandeling laten van de aanvraag of het tijdig stopzetten van een lopende uitkering en er géén sprake is van financiële benadeling passen we geen sanctie toe. Dus alleen bij verwijtbare nalatigheid van de inlichtingenverplichting met gevolgen voor de uitkering leggen we een maatregel op. Dit onderdeel van het sanctiebeleid steunt mede op het kosten-

/baten-principe. Is wel ten onrechte of tot een te hoog bedrag uitkering verleend, dan vorderen we het nadeelbedrag in beginsel volledig terug. Dit onder handhaving van het recht tot het verlagen van de uitkering. De hoogte van de sanctie passen we aan de hoogte van het benadelingbedrag aan. Wanneer er sprake is van opzettelijke niet nakoming verdubbelen we de duur van de maatregel.

Er is sprake van opzettelijk misbruik bijvoorbeeld bij criminele activiteiten of als dit uit het gedrag of de houding van de belanghebbende ondubbelzinnig blijkt. Dit zullen we altijd apart onderzoeken waarbij in beginsel de bewijslast bij de gemeente ligt.

Dit onderdeel van het sanctiebeleid steunt mede op het kosten-/baten-principe. Is wel ten onrechte of tot een te hoog bedrag uitkering verleend, dan vorderen we het nadeelbedrag in beginsel volledig terug. Dit onder handhaving van het recht tot het verlagen van de uitkering.

Artikel 18. Tekortschietend besef van verantwoordelijkheid

De varianten waarin deze tekortkoming zich voordoen, zijn onderscheiden naar de ernst van de verwijtbaarheid met daarop afgestemde sancties.

In het eerste lid bedoelen we tekortschietend besef van verantwoordelijkheid, niet zijnde te snel interen van vermogen of wegschenken hiervan. Er valt hierbij te denken aan bijvoorbeeld het niet opeisen van alimentatie, laten liggen van verzekeringsgelden e.d. De sanctie stemmen we af op het benadelingbedrag. Wanneer we geen benadelingbedrag kunnen vaststellen (maar er is wel benadeling) dan verlagen we de uitkering met 20% gedurende 1 maand.

Bij het onverantwoord interen van vermogen of het weggeven (schenken) van vermogen met het doel om eerder uitkering te verkrijgen is de hoogte van de sanctie gekoppeld aan de duur van de schadelast voor de gemeente. Deze maatregel geldt niet voor de IOAW nu deze regeling geen vermogensbepaling kent. Let wel: er moet dus wel sprake zijn van een causaal verband tussen het wegschuiven van het vermogen (of te snel uitgeven hiervan) en de uitkeringsafhankelijkheid en zelfs enige mate van opzet hiertoe. Wanneer iemand luxe heeft geleefd en te snel heeft ingeteerd maar de bijstandsbehoefte was op geen enkele manier voorzienbaar, dan zal er geen sanctie worden opgelegd. Het verdient dus een heel zorgvuldig onderzoek om te komen tot deze zware sanctie.

Wanneer er sprake is van versneld interen of wegschenken van vermogen verlagen we de uitkering gedurende het eerder bijstandsafhankelijk zijn met 100%. Als dit tot problemen leidt verstrekken we bijstand in de vorm van een lening conform artikel 48 van de wet.

We berekenen het versneld interen van vermogen naar de systematiek van 1,5x de norm per maand + de premie van de zorgverzekering. Daarnaast houden we ook altijd rekening met eventuele extra kosten die iemand heeft puur omdat er sprake is van een hoger inkomen en dus ook levensstandaard.

Lid 5: eventueel kunnen we leenbijstand toekennen als iemand echt geen geld heeft om van te leven. Dit kan zijn als er niets meer over is van het spaargeld of vermogen. Is er bijvoorbeeld een auto die niet strikt noodzakelijk is om te gaan werken, dan kan de cliënt die verkopen om van de opbrengst te leven, ook al blijft de waarde onder het maximaal vrij te laten vermogen. Als we een lening toekennen, bedraagt de

aflossingscapaciteit 10% per maand. Hiermee wordt aangesloten bij de beslagvrije voet omdat er sprake is van ongenoegzaam besef van verantwoordelijkheid.

Paragraaf 3.3: Rechtmatigheid/ doelmatigheid.

Artikel 19. Zeer ernstig misdragen

De landelijke ontwikkelingen laten een toenemende dreiging van agressie, geweld en intimidatie tegen hulp- en dienstverleners zien. Het sanctiebeleid gekoppeld aan het door het college vastgesteld agressieprotocol. Dat protocol voorziet in onder meer in een afkoelperiode, een ordegesprek, het doen van justitiële aangifte (altijd bij fysiek geweld), een bouwverbod (ontzeggen toegang tot het gebouw waarin de cluster Sociale Zaken of UWV-WERKbedrijf is gehuisvest) en dergelijke.

Bij agressie, niet zijnde hinderlijk gedrag waarvoor het agressieprotocol een waarschuwing voorschrijft, in verband met:

- een aanvraagprocedure om uitkering: we laten de aanvraag buiten behandeling, en
- een recht- en/of doelmatigheidsonderzoek: we beëindigen de uitkering per de datum van misdraging.

Dit omdat het recht op uitkering door het gedrag van de belanghebbende niet of niet langer vastgesteld kan worden.

Bij de te geven hersteltermijn vermelden we, dat een vervolgesprek pas aan de orde kan zijn na het doorlopen van de procedure uit het agressieprotocol. Bij het doen van een herhaalde aanvraag wijzen we de belanghebbende er op dat van gewijzigde omstandigheden geen sprake kan zijn zolang de procedure uit het agressieprotocol niet is gevolgd. Als de belanghebbende weigert de procedure uit het agressieprotocol te doorlopen, dan wijzen we de herhaalde aanvraag af op grond van artikel 4:6 van de Algemene wet bestuursrecht (aanvraag afwijzen onder verwijzing naar de eerdere afwijzende beschikking).

Als we na een ernstige misdraging de uitkering van rechtswege toekennen of herstellen per de datum van de misdraging, dan verlagen we de uitkering verlaagd met 50% voor de duur van 2 maanden. Van deze verlaging zien we af, als na een ernstige misdraging de uitkering ingaat per de datum waarop de procedure over afkoelperiode en ordegesprek uit het agressieprotocol met goed gevolg is doorlopen. De duur van de onderbreking, waarover de uitkering feitelijk is geweigerd, is als hoogste vorm van sanctie aan te merken.

Dit strenge beleid is ingegeven uit een oogpunt van het voorkomen en bestrijden van agressie en het verhogen van de veiligheid, gezondheid en welbevinden van onze dienstverleners.

Paragraaf 3.4: Schending Arbeids- en/of re-integratieverplichting doelmatigheid.

Artikel 20: Geen of onvoldoende meewerken aan het verkrijgen of behouden van algemeen geaccepteerde arbeid

Verlaging van 100% gedurende 1 maand:

De activiteiten die hier zijn genoemd wegen allemaal zeer zwaar gelet op de eigen verantwoordelijkheid van de uitkeringsgerechtigde om al datgene te doen wat nodig en mogelijk is om in het eigen bestaan te voorzien. Een tekortkoming van deze aard druist zo in tegen het centrale uitgangspunt tot participatie naar vermogen, dat we standaard een verlaging van de uitkering toepassen van 100% voor de duur van één maand. Deze maatregel achten we redelijk en billijk, omdat de belanghebbende door het wijzigen van diens opstelling, houding of gedrag zelf in het bestaan kan voorzien. Met name de gedraging het weigeren van een passend re-integratieaanbod en het niet naar vermogen meewerken aan het verrichten van de tegenprestatie zien we tegen het licht van het sterk teruglopende participatiebudget. Dit maakt dat we het niet waarderen van de financiële inzet t.b.v. re-integratie sanctioneren.

Het college kan op basis van individuele omstandigheden besluiten de maatregel op te knippen in 2 maanden 50%.

In lid 3 noemen we een aantal gedragingen die gesanctioneerd worden met 20% en in lid 5 voegen we daar weer aan toe het ingeschreven staan bij het UWV werkbedrijf met 5%. Het college werkt met een instrument om de afstand tot de arbeidsmarkt van de uitkeringsgerechtigden (en aanvragers) te meten. Uitgangspunt is hoe dicht men staat bij de arbeidsmarkt, hoe hoger de sanctie. Daarom bepalen we dat in de leden 4 en 6 genoemde maatregelen worden verdubbeld bij een korte afstand tot de arbeidsmarkt. Het college zal deze sanctionering koppelen aan het instrument. Bij recidive verdubbelen de duur van de maatregel.

Voor alle maatregelen die betrekking hebben op doelmatigheid geldt dat wanneer een belanghebbende bij herhaling geen gehoor geeft aan een oproep om ergens te verschijnen in het kader hiervan, we het onderzoek naar doelmatigheid combineren met een onderzoek naar de rechtmatigheid. Uit de jurisprudentie van de CRvB blijkt dat er in deze situaties gerechtvaardigd twijfel ontstaat naar het daadwerkelijk verblijven binnen de gemeente van de belanghebbende nu deze steeds niet verschijnt of anderszins laat blijken niet op de hoogte te zijn van afspraken. We doen dan een onderzoek naar het voortgezet recht op uitkering. We beëindigen de uitkering als we dit recht op uitkering niet langer kunnen vaststellen door het herhaaldelijk niet reageren op oproepen.

Artikel 20a: Inburgering

In deze bepaling noemen we specifieke sancties voor inburgeraars met een uitkering, die hun inburgeringsverplichtingen niet nakomen. Met deze bepaling sluiten we aan op de Verordening Inburgering. De vergoeding van de inburgeringstrajecten wordt afgeschaft en er ligt een voorstel tot aanscherping van de WWB op het beheersen van de Nederlandse taal, waaraan al in de wet de sancties gekoppeld zijn. Wanneer de wetgever dit voorstel aanneemt kan dit artikel vervallen in de verordening.

Hoofdstuk 4: Bestrijden misbruik en oneigenlijk gebruik

In dit hoofdstuk is de verplichting uitgewerkt als bedoeld in artikel 8a van de WWB: in het kader van goed financieel beheer regels opstellen voor de bestrijding van het ten onrechte ontvangen van bijstand alsmede van misbruik en oneigenlijk gebruik van de WWB. Deze regels moeten waarborgen dat we aan de eisen van rechtmatigheid voldoen. Gelet op de financiële verantwoordelijkheid van de gemeente is naast controle van de rechtmatigheid van de bijstand ook het beheersen van het volume in de bijstand belangrijk. Een effectieve handhaving vertaalt zich immers in een besparing op het inkomensdeel.

In de bedrijfsvoering van de sector Sociale Zaken is het beleid voor handhaving reeds lang ingericht naar het model van hoogwaardig handhaven. Dit model voor integraal en hoogwaardig handhaven is opgebouwd uit vier pijlers, waarvan twee preventief en twee repressief van aard zijn:

1. goede en tijdige voorlichting over rechten en verplichtingen;
2. het optimaliseren van de dienstverlening (creëren draagvlak voor spontane naleving WWB);
3. het vroegtijdig achterhalen (detecteren) van oneigenlijk gebruik en misbruik en
4. het metterdaad straffen van oneigenlijk gebruik en misbruik.

Het college werkt de pijlers van hoogwaardig handhaven verder uit in beleidsregels en richtlijnen voor de uitvoering.

Het rechtmatig verstrekken van uitkeringen, het voorkomen en het bestrijden van oneigenlijk gebruik en misbruik van de WWB, IOAW, IOAZ en Bbz is gewaarborgd door te werken naar de uitgangspunten van het landelijke model voor programmatisch en hoogwaardig handhaven. De vier visievelden van dat model voeren we in samenhang uit. De nadruk ligt op preventie en gedrags-verandering (spontaan naleven verplichtingen). Voorkomen is beter dan genezen.

Fraudebedragen.

Ten onrechte of tot een te hoog bedrag verleende bruto uitkering door oneigenlijk gebruik of misbruik van de WWB, IOAW, IOAZ of Bbz vorderen we in beginsel volledig terug volgens de door het college vastgestelde nadere regels in het beleidskader terug- en invordering van kosten van bijstand. Deze regels voorzien mede in het afzien van het terugvorderen van (marginale) kosten van bijstand, de termijn waarover naar draagkracht moet worden terugbetaald en het matigen dan wel afboeken (kwijschelden) van terug te vorderen kosten van bijstand.

Hoofdstuk 5. Toeslagen WWB

Systematiek normbedragen en toeslagen.

De hoogte van de bijstandsuitkering/-norm wordt bepaald door twee componenten:

- de landelijk normbedragen en
- de lokale toeslag op of verlaging van deze normbedragen.

De landelijke normbedragen zijn de in de WWB vastgelegde uitkeringsbedragen voor de verschillende soorten huishoudens en bepaalde leeftijdscategorieën. Er zijn normbedragen voor jongeren tot 21 jaar, voor mensen van 21 tot het bereiken van de AOW-gerechtigde leeftijd, voor mensen die de AOW-gerechtigde leeftijd hebben bereikt en voor personen in een inrichting ter verpleging of verzorging.

De normen zijn afgeleid van het wettelijk minimumloon en bedragen hiervan:

- 50% voor alleenstaanden
- 70% voor alleenstaande ouders
- 100% voor gehuwden.

De landelijke normbedragen voor personen van 21 tot het bereiken van de AOW-gerechtigde leeftijd verhogen of verlagen we op grond van de in de WWB benoemde criteria. We leggen het beleid over verhoging en verlaging van de norm vast in een verordening, conform de opdracht van de wetgever.

Artikel 27: Aanvullende definities

In deze verzamelverordening voegen we de regels voor de WWB, IOAW, IOAZ en Bbz samen. Omdat de toeslagenverordening alleen betrekking heeft op de WWB uitkeringen voegen we in dit hoofdstuk van de verzamelverordening alle specifiek op dit hoofdstuk betrekking hebbende definities samen.

b. het normbedrag: in de wet worden bedragen genoemd die gekoppeld zijn aan leeftijd en / of woonsituatie. .

c. en d. de toeslag of verlaging is nooit hoger dan 20% van de gehuwdennorm.

h. zorgbehoevende: Voor het beoordelen van de zorgbehoevendheid zoeken we aansluiting bij een voor de belanghebbende afgegeven indicatiestelling. De relatie zorgbehoevende en verzorger medebewoner toetsen we mede aan de mogelijkheden binnen het traject van voorzieningen als thuis-/ gezinszorg e.d. Van zorgbehoevenheid is dus ook sprake bij een positieve indicatiestelling waarvoor een zorginstelling (nog) niet aan de hulpvraag kan voldoen. Deze uitzondering kan bijdragen aan het zelfstandig blijven wonen van zorgbehoevenden.

i. woonkosten: het gaat hier om alle met wonen samenhangende kosten, dus zowel huur, hypotheek als kosten van energie en water. Gedeeltelijke woonkosten betreft dan alleen of huur of bijvoorbeeld energielasten.

j. woonlasten: dit is wat iemand moet betalen als bijvoorbeeld onderhuur of kostganger. Er moet wel enigszins sprake zijn van het betalen van onkosten voor wonen, het mag niet gaan om een zogenaamde 'bankslaper' die niets betaalt voor zijn of haar inwoning. Als dat wel zo is, zijn er geen woonkosten en dus ook geen toeslag of wel een verlaging bij gehuwden.

Artikel 28: Rechtsgronden.

De gemeente Goirle maakt geen gebruik van de mogelijkheid tot het verlagen van de landelijk vastgestelde *normbedragen* voor jongeren van 18 tot 21 jaar en voor alleenstaanden en alleenstaande ouders van 21 tot het bereiken van de AOW-gerechtigde leeftijd. Voor alleenstaande en alleenstaande ouders stellen we de maximum toeslag afwijkend vast binnen de bandbreedte 0 tot 20%.

De gemeente Goirle maakt voorts geen gebruik van de mogelijkheid tot het tijdelijk voor de duur van een half jaar verlagen van het normbedrag na schoolverlaten. Dit uit een oogpunt van vereenvoudiging van de uitvoering. Schoolverlaters verkrijgen hierdoor in vergelijk met het inkomen uit WSF of WTOS gedurende het eerste half jaar na schoolverlaten een hoger inkomen via de bijstand. Instroombeperking vanwege de wachttijd van vier weken en de mogelijkheid tot het laten verrichten van een tegenprestatie behoren er toe bij te dragen dat deze specifieke doelgroep geen respectievelijk een kort beroep behoeven te doen op algemene bijstand.

Het "kunnen delen" van de algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan wijst er op, dat in voorkomende gevallen niet bepalend is of iemand ook feitelijk de bestaanskosten met een ander deelt, maar of het redelijk is ervan uit te gaan dat iemand deze kosten kan delen. Een toeslag stellen we dus niet afhankelijk van het feit of

een medebewoner die daartoe financieel in staat is, ook feitelijk een bijdrage te leveren in de kosten. Om een duidelijke en eenduidige uitwerking te verkrijgen is per leefvorm de mate van verhoging of verlaging van het normbedrag uitgewerkt. Hierdoor zijn de aanspraken in één artikel per leefvorm te regelen.

Artikel 31: Toeslag alleenstaanden en alleenstaande ouders

Lid 1 en 2: (20% toeslag voor een alleenstaande van 23 tot de AOW-gerechtigde leeftijd). Deze bepaling voldoet aan de verplichting uit artikel 25 van de WWB die voorschrijft dat bij het niet kunnen delen van de noodzakelijke kosten van het bestaan met een ander, aanspraak bestaat op de maximum toeslag van 20%. Dit voor zover er geen samenloop is met een of meer andere rechtsgronden voor het afwijkend vaststellen van de toeslag.

Lid 3 en 4: De toeslag kunnen we afwijkend vaststellen als iemand de noodzakelijke kosten van het bestaan kan delen met een ander (art 25 WWB) of als de woonsituatie daartoe aanleiding geeft waaronder begrepen het niet aanhouden van een woning (art 27 WWB).

Van deze mogelijkheid is gebruik gemaakt door de toeslag bij "kosten delen" voor de hoofdbewoner forfaitair vast te stellen op 10% van de gehuwdennorm. In vergelijking met een persoon die alleen een woning bewoont levert een gezamenlijke huisvesting een schaalvoordeel op. Dit voordeel heeft zowel betrekking op woonkosten (in uitgebreide of beperkte zin) als op alle andere uitgaven waarbij gedacht wordt aan duurzame gebruiksgoederen, vaste lasten en diverse andere kosten. Een geconcretiseerde opsomming ervan is niet mogelijk, gelet op de verscheidenheid en aard van deze kosten.

Wanneer sprake is van het commercieel delen van de woning met meer dan 2 personen wordt er van uit gegaan dat er sprake is van beroepsmatige verhuur en zal geen toeslag worden toegekend. Als de inkomsten uit verhuur hoger zijn dan 20% van de gehuwdennorm worden deze meer-inkomsten op de uitkering in mindering gebracht.

Lid 5: er wordt geen toeslag toegekend bij het totaal ontbreken van woonkosten. Denk hierbij aan kraakpanden of als iemand anders de woonkosten betaald. Bij gedeeltelijke woonkosten moet gedacht worden aan wel huur maar geen andere lasten of andersom.

Lid 8: gehuwden worden aangemerkt als één inwonende (idem artikel 33 lid 5). Hiermee wordt bedoeld dat als een echtpaar of samenwonenden bij iemand inwonen zij niet meetellen als 2 onderhuurders of inwonenden, omdat met hen één huurcontract zal zijn afgesloten. Zij betalen samen huur of een onkostenvergoeding.

Artikel 32: Toeslagenbeleid voor personen van 21 of 22 jaar.

Waarom krijgt een alleenstaande van 21-jaar geen toeslag en een alleenstaande van 22-jaar een 5%-toeslag, terwijl hun algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan niet wezenlijk verschillen?

Is een verschil in toeslag voor een 21- en 22-jarige alleenstaande te rechtvaardigen als hun algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan niet wezenlijk verschillen? Ja, omdat een zodanige vergelijking niet redelijk en billijk is. De WWB schrijft voor dat alleenstaanden van 21 tot het bereiken van de AOW-gerechtigde leeftijd, in wiens woning geen ander zijn hoofdverblijf heeft en die de kosten van het bestaan niet met een ander kan delen, recht heeft op een lokale toeslag van maximaal 20% van het netto minimumloon. Voor deze doelgroep is daarmee de bijstandsuitkering ter voorziening in de algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan

vastgesteld op 70% van het netto minimumloon. De WWB regelt voorts, dat we voor een alleenstaande van 21 of 22 jaar de toeslag afwijkend kunnen vaststellen als deze, gezien de hoogte van het minimumjeugdloon, een belemmering kan vormen voor het aanvaarden van betaalde arbeid.

Om effecten van werkloosheidsval - de situatie waarbij het aanvaarden van betaald werk niet loont omdat de bijstandsuitkering hoger is dan het (minimumjeugd)loon uit betaald werken - te voorkomen dient er een juiste afstemming te zijn tussen de verdien capaciteit van jongeren en de bijstandsuitkering. De verdien capaciteit in de vorm van het minimumjeugdloon verschilt voor een 21- en 22-jarige alleenstaande. Gelet hierop werd onder de werking van de Algemene bijstandswet aan een alleenstaande van 21 jaar geen toeslag en van 22-jaar een 10% toeslag verleend. In het verschil in verdien capaciteit ligt de verklaring voor het verschil in lokale toeslag.

Artikel 33: Verlagen bijstandsnorm voor gehuwden

Gehuwden hebben in beginsel aanspraak op bijstand gelijk aan 100% van het netto minimumloon. Gelet hierop is voor deze categorie voorzien in de mogelijkheid tot het verlagen van die 100% bijstandsnorm met maximaal 20%. Wanneer de gehuwden kosten kunnen delen met een derde, niet zijnde bloedverwant in de eerste graad dan wordt in beginsel de uitkering verlaagd met 10%. Als er sprake is van meer dan 2 commerciële huurders dan zal de uitkering worden verlaagd met 20% en worden eventuele meer inkomsten op de uitkering in mindering gebracht als inkomen uit beroepsmatige verhuur.

Artikel 34: Zorgbehoevende

Als er sprake is van een inwonende zorgbehoevende of de hoofdbewoner heeft verzorging door de inwoner dan gaan we er fictief vanuit dat iemand met deze persoon geen kosten kan delen. Dit heeft te maken met het feit dat we maatschappelijke kosten uitsparen doordat deze zorgbehoevenden thuis verzorging kunnen krijgen.

Artikel 35: Anti-cumulatiebepaling.

Met deze bepaling voorkomen we, dat er door samenloop van toeslagen zodanige inkomenseffecten optreden waarvan op voorhand vaststaat dat de resterende bijstand ontoereikend is om in de noodzakelijke kosten van het bestaan te voorzien.

Het korten van schaalvoordelen uit samenloop van de in artikel 2 genoemde rechtsgronden beperken we voor zoveel door die samenloop de toeslag het percentage van 20 van het minimumloon te boven gaat.

Wanneer zowel hoofd- als medebewoner op een bijstandsuitkering zijn aangewezen, geldt voor beiden het regime van de toeslagverordening. Voor een zorgbehoevende blijft samenloop met een of meer andere rechtsgronden voor toeslag mogelijk. Dit met in acht name van de anti-cumulatie van rechtsgronden voor verhoging of verlaging.

De anti-cumulatie van rechtsgronden laat voorts onverlet de mogelijkheid tot het anderszins afstemmen van de bijstand op grond van artikel 18 WWB: het afstemmen van de algemene bijstand (norm plus eventuele toeslag) op grond van de omstandigheden, mogelijkheden en middelen van een belanghebbende. Dit betekent o.a. dat samenloop van het toeslagenbeleid met een bestuurlijke maatregel op grond van de afstemmingsverordening steeds mogelijk is.

Hoofdstuk 6: Cliëntenparticipatie

De bepalingen zoals opgenomen in de Verordening cliëntenparticipatie WWB en WIJ zijn ongewijzigd overgenomen in dit hoofdstuk.

Hoofdstuk 7: Slotbepalingen

Deze bepalingen spreken voor zich.

, de voorzitter

, de griffier

De raad van de gemeente Goirle;

gelezen het voorstel van burgemeester en wethouders d.d. 11-09-2012;

gelezen het advies van de commissie Welzijn d.d. 09-10-2012;

gelet op artikel 8 lid 1 onderdeel g, artikel 8 lid 2 onderdeel d en artikel 35 lid 5 van de Wet werk en bijstand;

gelet op de wet afschaffing huishoudinkomenstoets

b e s l u i t :

Vast te stellen de volgende verordening

Verordening langdurigheidstoelage 2012.

Artikel 1 Begripsomschrijvingen

1. In deze verordening wordt verstaan onder:
 - a. wet: de Wet werk en bijstand;
 - b. langdurig: een ononderbroken periode van 36 maanden;
 - c. laag inkomen: een inkomen dat per maand niet hoger is dan 110 % van de toepasselijke bijstandsnorm;
 - d. peildatum: de datum waarop belanghebbende langdurig een laag inkomen en geen vermogen heeft;
 - e. belanghebbende: de alleenstaande, alleenstaande ouder of de gehuwden, ouder dan 21 jaar en die de AOW-gerechtigde leeftijd nog niet heeft bereikt.
2. Begrippen die in deze verordening worden gebruikt en niet nader zijn omschreven, hebben dezelfde betekenis als in de wet.

Artikel 2 Voorwaarden

1. Onverlet het bepaalde in artikel 36 van de wet komt in aanmerking voor de langdurigheidstoelage de belanghebbende die gedurende een onafgebroken periode van 36 maanden aangewezen is geweest op een inkomen dat niet hoger is dan 110% van de voor hem geldende bijstandsnorm en geen in aanmerking te nemen vermogen heeft als bedoeld in artikel 34 van de wet.
2. Niet voor de langdurigheidstoelage komt in aanmerking de belanghebbende die een opleiding volgt als bedoeld in de WTOS, dan wel een studie volgt als genoemd in de WSF 2000.

Artikel 3 Hoogte van de langdurigheidstoelage

1. De langdurigheidstoelage bedraagt per jaar:
 - a. voor gehuwden € 520,00,
 - b. voor een alleenstaande ouder € 465,00,
 - c. voor een alleenstaande € 365,00.

2. Voor de toepassing van het eerste lid is de situatie op de datum waartegen de langdurigheidstoeslag wordt aangevraagd bepalend.
3. Indien één van de gehuwden is uitgesloten van het recht op langdurigheidstoeslag ingevolge de artikelen 11 of 13, eerste lid van de wet, waardoor slechts één van de gehuwden recht op langdurigheidstoeslag heeft, komt deze belanghebbende in aanmerking voor een langdurigheidstoeslag naar de hoogte die voor hem als alleenstaande of alleenstaande ouder zou gelden.
4. De in het eerste lid genoemde bedragen worden elk jaar per 1 januari aangepast met een percentage dat overeenkomt met het procentuele verschil tussen de gehuwdennorm, bedoeld in artikel 21, onderdeel c, van de wet, per 1 januari van dat jaar en de gehuwdennorm per 1 januari van het daar aan voorafgaande jaar. A

Artikel 4 Onvoorziene gevallen

In gevallen waarin deze regeling niet voorziet, beslist het college.

Artikel 5 Hardheidsclausule

Het college kan in bijzondere gevallen afwijken van de bepalingen in deze verordening, als toepassing daarvan tot onbillijkheden van overwegende aard leidt.

Artikel 6 Intrekking oude regeling

De bij besluit van de gemeenteraad d.d. 31 januari 2012 vastgestelde Verordening langdurigheidstoeslag 2012 wordt ingetrokken.

Artikel 7 Inwerkingtreding

Deze verordening treedt in werking op de eerste dag na de dag van bekendmaking en werkt terug tot en met 1 januari 2012.

Artikel 8 Citeertitel

Deze verordening kan aangehaald worden als : Verordening Langdurigheidstoeslag 2012-II.

Aldus besloten door de raad van de gemeente Goirle in zijn vergadering 30-10-2012.

, de voorzitter

, de griffier